

การคุ้มครองเด็กจากการ ทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
ร่วมกับตัวแทนชุมชน

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับตัวแทนชุมชน

ISBN: 978-616-92127-2-0

ลิขสิทธิ์ © พ.ศ. 2557 มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

การคัดลอกข้อความหรือนำข้อมูลจากเอกสารนี้ไปอ้างอิงหรือปรับใช้ ขอให้ระบุแหล่งที่มาจากศุภนิมิตให้ชัดเจนด้วย เอกสารฉบับอิเล็กทรอนิกส์สามารถดาวน์โหลดได้จาก

<http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism>

กรุณาส่งคำถามหรือความคิดเห็นของท่านไปที่ childsafetourism@wvi.org

ศุภนิมิตเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ภาพทั้งหมดในเล่ม ภาพปก โดย องค์กรเฟรนด์อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

ภาพเด็กๆ ที่นำมาใช้ในเอกสารนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประกอบคำอธิบายเท่านั้น และเพื่อเป็นความรู้ของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย มิใช่เป็นการแสดงว่าเด็กเหล่านี้เป็นเหยื่อของการทารุณกรรมทางเพศแต่อย่างใด ศุภนิมิตยึดมั่นปฏิบัติตามมาตรฐานการคุ้มครองเด็กในการถ่ายภาพเด็กๆ

ออกแบบโดย อินิส คอมมิวนิเคชั่น (Inis Communication) และ

จัดเรียบเรียงเอกสารในฉบับภาษาไทยโดย เอกโค้ คอมมิวนิเคชั่น (EQHO Communications Ltd)

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยริเริ่มโดยรัฐบาลออสเตรเลียเพื่อปกป้องเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557)

การคุ้มครองเด็กจากการ ทารุณกรรมทางเพศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
ร่วมกับตัวแทนชุมชน

กิตติกรรมประกาศ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับตัวแทนชุมชนฉบับนี้จัดทำโดย คุณอาร์ตี คาปูร์ (Ms. Aarti Kapoor) ผู้จัดการโครงการระดับภูมิภาค และคุณอาฟรูซ คาเวียณี จอห์นสัน (Ms. Afrooz Kaviani Johnson) ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ขอขอบคุณคุณแอนิต้า ด็อดด์ส (Ms. Anita Dodds) ที่ปรึกษาในการจัดทำคู่มือฉบับร่างครั้งแรกเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับตัวแทนชุมชนเมื่อปี พ.ศ. 2555 และขอบคุณ คุณเฉลิมรัตน์ ชัยประเสริฐ คุณจินดา แพง คุณจินสมร บัวคำวงษา และคุณนิเวียณ คานฮอย ผู้ประสานงานระดับประเทศของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ประเทศไทย กัมพูชา ลาวและเวียดนามตามลำดับ ที่ได้ให้คำแนะนำในการทดลองนำร่องเพื่อปรับเนื้อหาและ รูปแบบของคู่มือให้เข้ากับบริบทของแต่ละประเทศตลอดช่วงปี พ.ศ. 2555-2557 อีกทั้งขอขอบคุณสำหรับข้อคิดเห็นอันมีค่าทั้งจากเจ้าหน้าที่ศุภนิมิตสากล คุณคริสทีน มิคายลิดิ (Ms. Kristine Mikhailidi) ผู้เชี่ยวชาญโครงการป้องกันเด็ก รวมทั้งเจ้าหน้าที่จากองค์กรเครือข่ายในภาคสนามที่ได้นำคู่มือนี้ไปใช้ในเบื้องต้นขอบคุณ คุณเวริตี้ โควาล (Ms. Verity Kowal) เจ้าหน้าที่การสื่อสารของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยที่รวบรวมข้อมูลชั้นสุดท้ายจากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อการจัดพิมพ์คู่มือฉบับนี้ ในปี พ.ศ. 2557 และท้ายที่สุดทางโครงการขอขอบคุณ คุณพัชรา แสงวิชัย ในการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และคุณกันทิดา เซดล่า ซึ่งช่วยพิสูจน์อักษรและเรียบเรียงเนื้อหาในขั้นสุดท้ายเพื่อปรับให้เข้ากับบริบทของประเทศไทย

สารบัญ

คำนำ	ii
ความเป็นมา	iv
วัตถุประสงค์ของคู่มือ	v
วิธีการใช้คู่มือ	vi
ส่วนที่ 1 ชั้นเริ่มต้น (เตรียมการก่อนการฝึกอบรม)	1
คุณสมบัติของวิทยากร	3
ใครควรเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (กลุ่มเป้าหมาย)	3
ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้	5
สิ่งที่จำเป็นในการจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	6
ระยะเวลาของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	8
แนวทางพิเศษในการฝึกอบรมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก	10
ส่วนที่ 2 คู่มือสไลด์	13
ส่วนที่ 3 ภาคผนวก	53
ภาคผนวก 1: บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ	55
ภาคผนวก 2: แบบบันทึกข้อมูลผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม	68
ภาคผนวก 3: แบบทดสอบก่อนการอบรม/ประชุม	69
ภาคผนวก 4: แบบทดสอบหลังการอบรม/ประชุม	70
ภาคผนวก 5: บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ประชุม	71
ภาคผนวก 6: ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ประชุม	72
ภาคผนวก 7: กรณีศึกษาสำหรับตัวแทนชุมชน	73
ภาคผนวก 8: แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม	76
ภาคผนวก 9: ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการอบรม/ประชุม	78

คำนำ

การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีการเติบโตสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากถึง 22.3 ล้านคนจากทั่วโลกเดินทางเข้ามาในปี 2556 เทียบเท่ากับจำนวนนักท่องเที่ยวที่สูงขึ้นจากปี 2555 ถึง 27.5% การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้นำมาซึ่งโอกาสที่ดีมากมายแก่ประเทศไทยและชุมชนต่างๆ

ในขณะที่เดียวกันนั้นเป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่เรายังเห็นการเชื่อมโยงกันระหว่างการท่องเที่ยวและการแสวงประโยชน์จากเด็ก ในประเทศไทยเราจะเห็นเด็กกลุ่มเสี่ยงและครอบครัวของเขาจำนวนมากที่ร่ำหาเงินในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งเด็กหญิงและชายก็สามารถทำงานในธุรกิจที่สภาวะแวดล้อมไม่ปลอดภัยนัก เด็กๆ เหล่านี้หาเงินเลี้ยงชีพจากการขายของ

ที่ระลึกต่างๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวหรือซักรองเท้า โดยส่วนใหญ่แล้วเด็กๆ เหล่านี้จะไม่ได้อ่านหนังสือหรือไปโรงเรียน ดังนั้นเด็กๆ กลุ่มนี้จึงมีความเสี่ยงสูงมากที่จะถูกทารุณกรรมทางร่างกาย ทางอารมณ์และทางเพศ

ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงเด็กหญิงและชายตกเป็นเหยื่อของการถูกทารุณกรรมและแสวงประโยชน์ทางเพศ รวมถึงจากการเดินทางท่องเที่ยวด้วย ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศเด็กจะมีเป้าหมายไปยังเด็กๆ ที่ทำงานบนท้องถนนหรือสถานประกอบการที่ไม่เป็นทางการ โดยผู้กระทำทารุณกรรมอาจจะใช้วิธีอื่นเพื่อเข้าถึงตัวเด็กกลุ่มเสี่ยงเหล่านี้โดยการเข้าไปทำงานในโรงเรียนหรือสถานสงเคราะห์เด็กต่างๆ

รัฐบาลออสเตรเลียได้สนับสนุนเงินทุนผ่านโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย (Project Childhood: Prevention Pillar) เพื่อที่จะต่อสู้กับปัญหาการแสวงประโยชน์ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงด้วยวงเงิน 7.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (2554-2557) โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยถือเป็นโครงการนี้ได้ดำเนินการต่อเนื่องมาจากโครงการป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมอื่นๆ ที่รัฐบาลออสเตรเลียได้สนับสนุนมาก่อนหน้านี้แล้ว

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเป็นการทำงานร่วมกันระหว่าง คุรุณิมิต และ สำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ เพื่อแก้ไขปัญหาอันร้ายแรงของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กในการท่องเที่ยว โครงการนี้ได้ดำเนินงานอยู่ในประเทศกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ไทยและเวียดนามเช่นกัน โดยมีแนวทางการทำงานทั้งในเชิงป้องกันและปกป้องคุ้มครอง

ในประเทศไทย โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยดำเนินการโดยมูลนิธิคุรุณิมิตแห่งประเทศไทย ได้ทำงานร่วมกันกับรัฐบาลและชุมชนเพื่อป้องกันทั้งเด็กชายและหญิง จากการมีให้ตกเป็นเหยื่อของ

การแสวงประโยชน์ทางเพศจากการเดินทางและการท่องเที่ยว โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้ร่วมทำงานสำคัญนี้ในระดับประเทศและระดับจังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากงานวิจัยของศุภนิมิตแสดงให้เห็นว่ายังมีช่องว่างอย่างมากในเรื่องความรู้และความเข้าใจในระดับท้องถิ่นในเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็กและสาเหตุที่เกิดขึ้นได้อย่างไร เราเชื่อว่าผู้กระทำทารุณกรรมเด็กมักจะเอาเปรียบโดยใช้ช่องโหว่ในความรู้และการเข้าใจที่ผิด เพื่อเข้าถึงและกระทำทารุณกรรมเด็กหญิงและเด็กชาย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่คนในชุมชนต้องรับทราบข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กเพื่อป้องกันปัญหาเหล่านี้ ผู้แทนชุมชนมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กไม่ให้เกิดการทารุณกรรมเกิดขึ้น/หรือไม่ให้เกิดซ้ำขึ้นอีก จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้แทนชุมชนจะต้องได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและเหมาะสมให้พวกเขาสามารถคุ้มครองเด็กจากอันตรายร่วมกับผู้แทนชุมชน ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กในโรงเรียน ศาลากลางบ้าน ศูนย์สุขภาพชุมชนและพื้นที่สาธารณะอื่น ๆ

ผู้ใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มแรกที่ต้องรับผิดชอบต่อการคุ้มครองเด็ก เด็กไม่ควรถูกตำหนิในสิ่งที่พวกเขาถูกทารุณกรรม ในฐานะที่เป็นผู้มีอำนาจ เป็นนำชุมชนและรวมทั้งเป็นผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น ผู้นำชุมชนจึงที่มีส่วนช่วยตอบสนองและมีการปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศและการแสวงประโยชน์

นี่คือเหตุผลที่ การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม: คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยน ข้อคิดเห็นกับผู้แทนชุมชน จึงเป็นเอกสารที่มีคุณค่ามาก เพราะว่ามีคำแนะนำที่ง่ายจะทำตามและมีเครื่องมือสำหรับการดำเนินการเวทีแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้แทนชุมชน คู่มือวิทยากรประกอบด้วยข้อมูลต่าง ๆ ทั้งหมดที่วิทยากรต้องการเพื่อดำเนินกิจกรรม ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์หรือเทคโนโลยีน้อยที่สุด เอกสารในคู่มือนี้ก็ได้ถูกนำไปใช้แล้ว โดยเจ้าหน้าที่โครงการพิเศษมูลนิธิแห่งประเทศไทยจังหวัดภูเก็ต เชียงใหม่ พะเยา ศูนย์แก้ไขปัญหาการหลอกลวงและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารวมทั้งพันธมิตรการทำงาน ดิฉันหวังว่าเอกสารที่ได้จัดพิมพ์อย่างเป็นทางการนี้จะได้ถูกเผยแพร่ออกไปเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้นำชุมชน ตำรวจผู้รับใช้ชุมชน นักสังคมสงเคราะห์ ผู้ทำงานกับเยาวชน นักการศึกษา และผู้แทนต่าง ๆ ในชุมชนทั่วประเทศไทย และมีส่วนช่วยเสริมสร้างเกราะป้องกันเด็กและเยาวชนจากการทารุณกรรมทางเพศต่อไป

ดิฉันขอสนับสนุนให้มีการใช้คู่มือการอบรมนี้ ขอขอบคุณรัฐบาลออสเตรเลียและศุภนิมิตสำหรับการสนับสนุนงบประมาณโครงการและการดำเนินการที่ผ่านมา

(นางจิตรา ธรรมบริสุทธิ)

ผู้อำนวยการมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

ความเป็นมา

รัฐบาลออสเตรเลียเป็นผู้ริเริ่มโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557) โครงการนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างศุนนิมิตและสำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime) โดยการนำเสนอแนวทางการดำเนินงานแบบคู่ขนาน ซึ่งเน้นทั้งงานด้านการป้องกันและการคุ้มครองเด็กในขณะเดียวกัน

ศุนนิมิตทำงานร่วมกับรัฐบาลและชุมชนเพื่อป้องกันเด็กจากการตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว โดยเน้นการให้ความรู้และทักษะผ่านทางการศึกษาและการสื่อสารกับสมาชิกชุมชน รวมไปถึง เจ้าหน้าที่ภาครัฐและเอกชนเพื่อสร้างให้สภาพแวดล้อมภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวปลอดภัยต่อเด็กมากขึ้น

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจของชุมชนเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็ก รวมถึงงานด้านการศึกษาและการสื่อสารของโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ช่วยให้โครงการมีข้อมูลที่เหมาะสมตามบริบทของวัฒนธรรมท้องถิ่นและเป็นข้อมูลปัจจุบัน มาเติมช่องว่างทางองค์ความรู้ที่ยังขาดอยู่ พร้อมทั้งห้กำลังใจความเชื่อเต็มๆ เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กซึ่งอาจส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมได้ ตัวแทนชุมชน (เป็นผู้ดูแลเด็กตามอำนาจหน้าที่โดยตำแหน่ง เป็นผู้นำ และเป็นผู้มีอิทธิพลในชุมชน) มีบทบาทที่สำคัญในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมและป้องกันการทารุณกรรมที่อาจจะเกิดขึ้นหรือหยุดยั้งการทารุณกรรมไม่ให้ดำเนินต่อไป ดังนั้นการที่ตัวแทนชุมชนสามารถเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการและทันเหตุการณ์เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กจึงถือว่ามีผลสำคัญอย่างยิ่ง

วัตถุประสงค์ของคู่มือ

การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับผู้แทนชุมชน เป็นการฝึกอบรมระยะสั้นที่เน้นการให้ความรู้และทักษะพื้นฐานแก่ผู้เข้าร่วมอบรมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศตามบริบทของชุมชนแต่ละชุมชน วิทยากรที่ดำเนินการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอาจมาจากหน่วยงานราชการ เช่น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (หรือหน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบเชื่อมโยงกัน) หรือมาจากองค์กรชุมชนที่มีประสบการณ์ทั้งงานชุมชนและงานด้านการคุ้มครองเด็ก คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับผู้แทนชุมชนนี้ ได้เสนอแนะแนวทางและเครื่องมือในการดำเนินการซึ่งวิทยากรสามารถปฏิบัติตามได้ง่ายและใช้เวลาทั้งหมดภายในสองหรือสามชั่วโมง คู่มือจะแจกแจงรายละเอียดและขั้นตอนที่จำเป็นขั้นพื้นฐานในการดำเนินการประชุม อีกทั้งยังมีเนื้อหาที่เน้นทั้งการจัดประชุมอย่างไม่เป็นทางการในระดับหมู่บ้านหรืออำเภอ และการประชุมอย่างเป็นทางการในระดับจังหวัดหรือประเทศ ทั้งนี้วิทยากรควรศึกษาคู่มืออย่างละเอียดในขั้นต้นและใช้คู่มือดังกล่าวเพื่อการเตรียมตัว โดยสามารถปรับหรือเพิ่มเติมเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้เข้าประชุมแต่ละคนต่อไป คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับผู้แทนชุมชนฉบับอิเล็กทรอนิกส์สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism>

วิธีการใช้คู่มือ

คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับผู้แทนชุมชนแบ่งออกเป็นสามส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1: ชั้นเริ่มต้น (เตรียมการก่อนการประชุม/ฝึกอบรม)

ส่วนนี้จะให้ข้อมูลทั้งหมดที่วิทยากรจำเป็นต้องทราบเพื่อเตรียมตัวก่อนจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เช่น การคัดเลือกผู้เข้าร่วม สถานที่จัดประชุม การจัดเตรียมอุปกรณ์ และแนวทางพิเศษในการนำเสนอหัวข้อเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่ซึ่งเป็นหัวข้อที่ละเอียดอ่อนต่อผู้เข้าร่วมประชุมฝึกอบรม

ส่วนที่ 2: คู่มือสไลด์

ส่วนนี้จะให้คำแนะนำขั้นตอนเพื่อช่วยให้วิทยากรนำเสนอทุกแง่มุมของการร่วมกันอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ พาวเวอร์พอยต์ที่นำเสนอต่อตัวแทนชุมชนชุดนี้สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> ซึ่งผ่านการตรวจสอบและปรับให้เหมาะสมตามบริบทของประเทศและชุมชนนั้นๆ หากไม่สามารถใช้พาวเวอร์พอยต์ฉายบนจอหรือจัดพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวลงในกระดาษฟลิปชาร์ตได้ ก็ให้วิทยากรใช้คู่มือสไลด์นี้เป็นแนวทางในการนำเสนอ นอกจากนี้คู่มือสไลด์ยังเสนอแนะกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้าประชุม พร้อมๆ ไปด้วยกับการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าประชุมได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในขณะเดียวกัน

ส่วนที่ 3: ภาคผนวก

ภาคผนวกประกอบด้วยเอกสารข้อมูลเพิ่มเติมที่ช่วยวิทยากรในการดำเนินการประชุมและประเมินผลเพื่อทบทวนบทเรียนที่ได้รับและนำข้อมูลเหล่านี้มาปรับใช้ในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งต่อไป เอกสารข้อมูลข้างต้นมีดังต่อไปนี้

- บัตรข้อมูลที่แจกให้แก่ผู้เข้าฝึกอบรม/ประชุม
- แบบบันทึกการเข้ารับการฝึกอบรมและข้อมูลของผู้เข้าร่วมแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม/การประชุม
- บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม กรณีศึกษาเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มตัวแทนชุมชนแบบฟอร์มแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมฝึกอบรม/ประชุม
- ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการฝึกอบรม/ประชุม

ส่วนที่ 1 ขั้นเริ่มต้น (เตรียมการ ก่อนการฝึกอบรม)

ชั้นเริ่มต้น (เตรียมการก่อนฝึกอบรม)

คุณสมบัติของวิทยากร

เนื่องจากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นการพูดคุยในเรื่องที่ละเอียดอ่อน ดังนั้นจึงต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งในการคัดเลือกวิทยากร จะต้องเลือกบุคคลที่มีทักษะและมีความเชี่ยวชาญในการนำเสนอเนื้อหาข้างต้นเป็นอย่างดี

วิทยากรจะต้องมีความรู้และทักษะดังต่อไปนี้

- มีความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะทางในเรื่องของการคุ้มครองเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็ก
- มีประสบการณ์การทำงานกับชุมชน ในเรื่องของการศึกษาชุมชน การดำเนินการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสอน และการฝึกอบรม
- สามารถสื่อสารได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ และสามารถนำวิธีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมหลากหลายรูปแบบมาใช้ เพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุม/อบรม บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ตามที่ได้ตั้งไว้

นอกจากการนำเสนอการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเรื่องการทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะในเรื่องการทารุณกรรมทางเพศ แล้ววิทยากรจะต้องสามารถจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ด้วย เช่น ตอบคำถามเฉพาะทางเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กที่ต้องใช้ความรู้และทักษะในการอธิบายเพื่อให้คำตอบที่ถูกต้องและเหมาะสม รวมไปถึงการช่วยค้นหาวิธีการแก้ปัญหาให้กับผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งอาจเคยตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมมาก่อนด้วย เนื่องจากหัวข้อของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการทารุณกรรมทางเพศซึ่งเป็นผลจากความสัมพันธ์ทางเพศที่อาจเกิดจากความยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ตาม ดังนั้นวิทยากรต้องพึงระวังเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงทัศนคติ อคติ หรือเลือกปฏิบัติ ในเรื่องเพศ วิถีทางเพศ (การเลือกที่จะเป็นเพศใดเพศหนึ่งโดยไม่ต้องคำนึงถึงเพศดั้งเดิมของตน) เชื้อชาติ ฯลฯ เพราะการกระทำหรือการแสดงออกดังกล่าวขัดต่อสิทธิสากลของเด็ก อีกทั้งอาจยังส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้น ด้วยเหตุนี้วิทยากรจึงควรศึกษาแนวทางเสนอแนะในการจัดฝึกอบรมเรื่องการคุ้มครองเด็กซึ่งได้รวบรวมไว้แล้วในคู่มือเล่มนี้ก่อนที่จะดำเนินการประชุม/ฝึกอบรมในข้างต้น

ใครควรเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (กลุ่มเป้าหมาย)

การประชุมนี้จัดขึ้นสำหรับตัวแทนชุมชน ตัวแทนชุมชนคือผู้ที่มีหน้าที่ดูแลเด็กตามกฎหมายและศีลธรรม และเป็นผู้ที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็นผู้มีอิทธิพลต่อเด็ก ดังนั้นจึงเหมาะกับบุคคลดังต่อไปนี้ (แต่ไม่จำกัดเฉพาะและอาจรวมบุคคลกลุ่มอื่นได้ด้วย)

- ผู้นำชุมชน
- ครู

- นักสังคมสงเคราะห์ และเจ้าหน้าที่ที่ทำงานกับเยาวชน
- เจ้าหน้าที่สาธารณสุข แพทย์ พยาบาล หมอพื้นบ้าน
- ผู้นำทางความเชื่อ/ผู้นำทางศาสนา
- เจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่
- ผู้สูงอายุที่เป็นที่นับถือ หรือปราชญ์ในชุมชน
- ผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอ กำนัน เจ้าหน้าที่ปกครองอื่นๆ ในชุมชน (อบต. อบจ. เป็นต้น)
- ตัวแทนองค์กรมหาชน
- สื่อมวลชนท้องถิ่น

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้

ผลลัพธ์ที่คาดหวังจากการเรียนรู้

- เข้าใจว่าการทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร
- ตระหนักถึงผลกระทบของการทารุณกรรมทางเพศต่อตัวเด็ก ครอบครัว และชุมชน
- ตระหนักว่าเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศไม่ควรถูกตำหนิหรือถูกกล่าวโทษไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น
- เข้าใจประเด็นเฉพาะในเรื่องของการแสวงประโยชน์ทางเพศจากเด็กที่เกิดขึ้นในธุรกิจการท่องเที่ยว
- ยืนยันความรับผิดชอบในการปกป้องสิทธิของเด็กเพื่อคุ้มครองพวกเขาจากการทารุณกรรมทุกรูปแบบ
- เล็งเห็นและเข้าใจสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมทางเพศ
- ค้นหาวิธีการสร้างสภาพแวดล้อมที่ป้องกันและคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม
- ค้นหาวิธีให้ความช่วยเหลือเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทารุณกรรมหรือเคยถูกทารุณกรรมทางเพศมาแล้ว
- รู้วิธีการสร้างกลไกพื้นฐานเพื่อช่วยเหลือเด็กและครอบครัวที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศ

สิ่งที่จำเป็นในการจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

ผู้เข้าร่วม	• โดยหลักการแล้วจำนวนของผู้เข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นควรรอยู่ที่ 20-25 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมในการจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หากเป็นกลุ่มที่ใหญ่เกิน 40 คนก็จะทำให้ต้องใช้เวลานานยิ่งขึ้นในการอภิปรายและการอภิปรายวิचारณ์แสดงความคิดเห็น ซึ่งอาจจะไม่สามารถทำได้อย่างทั่วถึงภายในเวลาที่กำหนด • บางครั้งอาจจำเป็นต้องจัดกลุ่มให้เล็กหรือใหญ่กว่าจำนวนที่ระบุมาข้างต้นซึ่งสามารถทำได้ โดยการที่วิทยากรปรับวิธีการนำเสนอเพื่อกระตุ้นการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพของผู้เข้าร่วม • เนื่องจากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในชุมชน ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องอ่อนและต้องใช้ความร่วมมือจากหลายภาคฝ่าย จึงต้องมั่นใจว่าผู้เข้าร่วมเป็นผู้ที่อยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจ เป็นผู้นำและมีอิทธิพลในชุมชน ที่สามารถจะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ข้างต้นได้เป็นอย่างดี • ควรให้ความสำคัญกับความสมดุลระหว่างจำนวนของผู้เข้าร่วมทั้งเพศชายและหญิง (เช่น ต้องเชิญทั้งผู้หญิงและผู้ชายเข้าร่วมการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น) • ในภาคผนวก 2 จะมีแบบบันทึกการเข้าร่วมการฝึกอบรม ซึ่งใช้บันทึกข้อมูลของผู้เข้าร่วมแต่ละคนด้วย
สถานที่	• วิทยากรควรเลือกสถานที่ซึ่งมีบรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้และสะดวกสบายเท่าที่จะเป็น • ได้สำหรับผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่ สถานที่ดังกล่าวควรเป็นที่ที่ผู้คนคุ้นเคยและเป็นจุดศูนย์กลางในการทำกิจกรรมร่วมกันของชุมชน เช่น ศาลาประชาคม ศูนย์ชุมชน เป็นต้น ซึ่งวิทยากรควรให้การดูแลความสะดวกเป็นพิเศษต่อผู้เข้าร่วมที่เป็นบุคคลพิการ • หากเป็นไปได้ควรจัดเก้าอี้เป็นวงกลมหรือรูปตัวยู เพราะการจัดลักษณะนี้เอื้อต่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแบบเป็นกันเองของผู้เข้าร่วม ซึ่งผู้เข้าร่วมอาจจะนั่งกับพื้นและไม่ใช้เก้าอี้หรือโต๊ะเลยก็ได้ ขณะเดียวกันก็สามารถจัดในลักษณะเป็นทางการได้เช่นกัน โดยจัดโต๊ะและที่นั่งของผู้เข้าร่วมเป็นรูปโค้งเหมือนการนั่งหน้าเวทีการแสดง กลุ่มครึ่งวงกลม เหมาะสำหรับอบรมแบบไม่เป็นทางการ (ไม่มีโต๊ะ) รูปตัวยู ส่วนใหญ่จะใช้ในกรณีที่วิทยากรให้ความรู้ผู้เข้าร่วมโดยตรง
อุปกรณ์	• การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ประกอบจะช่วยเพิ่มประสบการณ์เรียนรู้ของผู้เข้าร่วมได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของทรัพยากรที่มีในชุมชนนั้นๆ และสามารถใช้อุปกรณ์หลากหลายรูปแบบได้ • ในพื้นที่ที่มีไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าใช้ วิทยากรก็อาจใช้เครื่องฉายขึ้นจอในส่วนของ พาวเวอร์พอยต์ นำเสนอต่อตัวแทนชุมชน ในกรณีอื่นๆ ที่ไม่มีไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าใช้ หรืออาจมีแต่ต้องการมั่นใจว่ามีอุปกรณ์พร้อมที่จะดำเนินการประชุมได้ในกรณีฉุกเฉิน (โดยเฉพาะในกรณีที่เกิดการขัดข้องของกระแสไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้า) อาจใช้การพิมพ์หรือเขียนแทน ในการนำเสนอ เช่น พิมพ์เนื้อหาในพาวเวอร์พอยต์ ลงในกระดาษฟลิปชาร์ต หรือเขียนเฉพาะหัวข้อสำคัญๆ ลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ และอธิบายรายละเอียดในระหว่างการนำเสนอก็ได้ • วิทยากรอาจจัดการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยไม่ใช้สื่อทัศนูปกรณ์ใด ๆ เลยก็ได้

เอกสารแจก ผู้เข้าร่วม	ควรเตรียมข้อมูลต่อไปนี้ไว้แจกให้ผู้เข้าร่วมแต่ละคน: • บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าร่วมนำกลับ (ภาคผนวก 1) • แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม (ภาคผนวก 3 และ 4 หรือจะแจกคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม ในภาคผนวก 5 แทนก็ได้) • แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าฝึกอบรม/ประชุม (ภาคผนวก 8) ผู้เข้าร่วมสามารถอภิปรายแลกเปลี่ยนแทนการเขียนในแบบฟอร์มได้ • กรณีศึกษาเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มตัวแทนชุมชน (ภาคผนวก 7) วิทยากรสามารถนำเสนอโดยการเล่าเรื่องแทนการแจกเอกสารให้อ่าน เอกสารที่แจกผู้เข้าร่วมข้างต้นควรปรับให้เหมาะสมตามความสามารถในการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมที่แตกต่างกันของผู้เข้าร่วม
อุปกรณ์อื่น ๆ	• กระดาษฟลิปชาร์ต • ปากกามาร์กเกอร์ หรือชอล์ก • ลูกบอลนุ่ม ๆ (ทางเลือก สำหรับวิธีการแนะนำตัวที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วม)

ระยะเวลาของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นออกแบบมาเพื่อให้ใช้เวลาประมาณสามชั่วโมง แต่สามารถใช้เวลามากกว่านี้ขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมและการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วม ซึ่งคู่มือได้เสนอกิจกรรมทางเลือกไว้เพื่อนำมาใช้ในการจัดประชุมที่ใช้เวลานานกว่านี้

ตารางต่อไปนี้จะแจกแจงรายละเอียดเกี่ยวกับระยะเวลาที่ใช้สำหรับแต่ละหัวข้อและการทำกิจกรรมรวมทั้งกิจกรรมทางเลือกในกรณีที่มีเวลาจำกัด ในคู่มือสไลด์ (ส่วนที่ 2) ก็จะมีเครื่องหมาย • สำหรับสไลด์ที่สำคัญไว้ด้วย

หัวข้อ	เนื้อหา	สำคัญ/ จำเป็น	ทางเลือก	ระยะเวลา	
แนะนำ	พิธีเปิด		•	ไม่เกิน 1 ชั่วโมง	
	แนะนำวิทยากรและผู้เข้าร่วม เรามาที่นี่ทำไม	•		15 นาที	
	กิจกรรม: แบบทดสอบก่อนการประชุม	•		10 นาที	
การทบทวนกรมทางเพศเด็กคืออะไร	การทบทวนกรมเด็กคืออะไร การทบทวนกรมทางเพศเด็กคืออะไร	•		15 นาที	
	คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย: อะไรที่คุณเคยได้ยินมา		•	ไม่เกิน 15 นาที	
	ผลกระทบจากการทบทวนกรมทางเพศเด็ก	•		5 นาที	
ข้อมูลใดบ้างที่ตัวแทนชุมชนจำเป็นต้องรู้	ผู้เสียหายคือใคร	•		5 นาที	
	ผู้ทำทารุณกรรมคือใคร เขาทำอะไร	•		20 นาที	
	สัญญาณใดที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจอยู่ในภาวะเสี่ยง	•		20 นาที	
	อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างเทคโนโลยีกับการทารุณกรรมเด็ก	•		15 นาที	
	คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น อภิปราย: ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กที่เป็นผลจากการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล			•	5 นาที
	อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก	•			10 นาที
	คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น อภิปราย: ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กที่มีผลจากการเจริญเติบโตของการท่องเที่ยว			•	5 นาที

หัวข้อ	เนื้อหา	สำคัญ/ จำเป็น	ทางเลือก	ระยะเวลา
ตัวแทนชุมชนต้อง มีความรับผิดชอบ โต้แย้งภายใต้กฎหมาย และนโยบายที่กำหนด	กฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้อง	•		10 นาที
	คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/ อภิปราย: ผลพวงของยุทธศาสตร์/ แผนงานระดับประเทศ		•	ไม่เกิน 15 นาที
เราควรทำอะไรเพื่อให้การคุ้มครองเด็ก มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น	กิจกรรม: ชุมชนของเรามีความ ปลอดภัยแค่ไหน		•	ไม่เกิน 10 นาที
	การเปิดกว้างในการพูดคุยและสื่อสารในชุมชน	•		10 นาที
	คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/ อภิปราย: ตัวอย่างที่ดีของการเปิด กว้างในการพูดคุยและสื่อสาร		•	ไม่เกิน 15 นาที
	ยุทธศาสตร์การป้องกัน	•		10 นาที
	คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/ อภิปราย: ตัวอย่างที่ดีของยุทธศาสตร์ การป้องกัน		•	ไม่เกิน 15 นาที
	การคุ้มครอง	•		5 นาที
	ควรทำอะไรเมื่อเด็กเปิดเผยเรื่องราวการถูก ทารุณกรรม	•		15 นาที
	คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/ อภิปราย: ขั้นตอนดำเนินการหาก พบเห็นเด็กที่ตกอยู่ในภาวะเสี่ยง		•	5 นาที
	กิจกรรม: กรณีศึกษา		•	20 นาที
	กิจกรรม: การสร้างชุมชนที่ปลอดภัย สำหรับเด็ก		•	30 นาที
สรุป	กิจกรรม: ประเมินผล	•		10 นาที
	กิจกรรม: แบบทดสอบหลังการอบรม	•		10 นาที
	ปิดการประชุม	•		5 นาที
	พิธีปิด		•	ไม่เกิน 30 นาที

แนวทางพิเศษในการฝึกอบรมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็ก

ข้อพึงระวังต่อวิธีการในการดำเนินการประชุม

การพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กโดยเฉพาะการทารุณกรรมทางเพศเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อน จึงจำเป็นที่วิทยากรจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมได้สะท้อนความรู้สึกนึกคิดของตนโดยกล้าแสดงความคิดเห็นเพื่อแสดงความเคารพและให้เกียรติต่อบุคคลอื่น ดังนั้น วิทยากรจึงควรนำเสนอการพูดคุยที่ไม่เน้นการเผชิญหน้า ก่อนเริ่มการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก ตามที่แนะนำไว้ในคู่มือสไลด์ การให้ผู้เข้าร่วมได้แนะนำตัวภายใต้กิจกรรมการแนะนำตนเองจะช่วยเปิดทางในการพูดคุยแลกเปลี่ยนกับคนอื่น ซึ่งทำให้เขารู้สึกสะดวกใจที่จะมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นมากขึ้นเมื่อการประชุมดำเนินต่อไป

เตรียมรายละเอียดและข้อมูลที่ติดต่อได้ของผู้ให้คำปรึกษาหรือหน่วยงานบริการส่งต่อเพื่อการช่วยเหลือขั้นต่อไป

วิทยากรต้องตระหนักเสมอว่าอาจมีผู้เข้าร่วมบางคนที่เคยเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมมาก่อน และแต่ละคนจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อการทารุณกรรมที่ตนเองประสบมาแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจไม่คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นมานานแล้วแต่การเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอาจทำให้เขาคิดถึงความทรงจำอันเจ็บปวดนี้ขึ้นมาอีก¹ ดังนั้นวิทยากรจึงควรให้ความสำคัญกับความเป็นไปได้ที่จะเกิดสถานการณ์ดังกล่าว หากมีคนต้องการพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว ให้เชิญเขาไปพูดในที่ซึ่งเป็นส่วนตัว (ระหว่างช่วงพักหรือช่วงสรุปการอภิปราย) ขณะเดียวกันวิทยากรควรมีข้อมูลที่ติดต่อได้ของผู้ให้คำปรึกษาหรือหน่วยงานบริการที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การช่วยเหลือผู้เข้าร่วมที่ต้องการปรึกษาเรื่องของเขาในรายละเอียดต่อไป

ต้องรายงานทันทีที่มีการเปิดเผยเกี่ยวกับเด็กซึ่งอาจถูกทารุณกรรม

เป็นไปได้ที่ผู้เข้าร่วมบางคนอาจให้ข้อมูลซึ่งบ่งบอกว่าอาจมีเด็กที่กำลังถูกทารุณกรรมอยู่ในครอบครัวของพวกเขา ในชุมชน หรือที่อื่นๆ ข้อมูลที่ได้รับการเปิดเผยดังกล่าวถือเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งและต้องถูกเก็บรักษาเป็นความลับ พร้อมกับได้รับการตอบสนองในทางปฏิบัติอย่างทันท่วงที โดยต้องมีการส่งต่อข้อมูลไปยังหน่วยงานที่เหมาะสมในท้องถิ่น (เช่น องค์กรเอกชนไม่แสวงกำไร และเจ้าหน้าที่รัฐในชุมชนนั้นๆ) วิทยากรต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับหน่วยงานเหล่านี้เพื่อสามารถส่งต่อข้อมูลที่ได้รับทราบมา ในการสืบสวนต่อไป ฟังตระหนักเสมอว่าข้อมูลที่เปิดเผยทั้งหมดจะต้องถูกรายงานไปยังหน่วยงานที่เหมาะสมทันที

ตอบคำถามและ/หรือตอบสนองต่อพฤติกรรมที่ยุ่งยากด้วยความเข้าใจและความระมัดระวัง

เป็นเรื่องสำคัญที่วิทยากรควรคำนึงถึงและเคารพในภูมิหลังทางวัฒนธรรมของผู้เข้าร่วมประชุม แต่วิทยากรไม่ควรยอมรับการนำวัฒนธรรมมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อการทารุณกรรมเด็กเป็นอันขาด

ในระหว่างการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อาจมีคำถามเกี่ยวกับวิถีทางเพศและอัตลักษณ์ทางเพศ ซึ่งวิทยากรควรเตรียมคำตอบให้พร้อม และต้องเป็นคำตอบที่ชัดเจน เปิดเผยและตรงประเด็น โดยเน้นว่าเด็กมี

¹ บุคคลซึ่งเคยถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็กมักจะพยายามลบเลือนหรือปิดกั้นความทรงจำจากประสบการณ์ดังกล่าวเพื่อช่วยให้ตนเองผ่านพ้นความทรงจำที่เลวร้ายนั้นไปได้

สิทธิได้รับการคุ้มครองจากการทารุณกรรม โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศของเขา การสร้างตราบาป ความอคติและการเลือกปฏิบัติ หรือการเพิกเฉยของชุมชนต่อประเด็นวิถีทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศของเด็ก อาจผลักดันให้เด็กบางคนตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

วิทยากรควรมีวิธีการจัดการอย่างเหมาะสมในกรณีที่มีผู้เข้าร่วมประชุมยกประเด็นใดก็ตามที่ยังคงเป็นความเชื่อผิดๆ หรือไม่เป็นผลดีต่อการสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยแก่เด็ก เช่น การวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการใส่เสื้อผ้าของเด็กผู้หญิง เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และเป็น การแสดงอคติเกี่ยวกับความเป็นหญิงหรือชาย ซึ่งจะคล้ายกับกรณีการกล่าวโทษ/ตำหนิผู้เสียหาย (เด็กที่ ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรม) ที่ไม่ควรกระทำไม่ว่าในกรณีใดๆ ดังนั้นวิทยากรจึงไม่ควรสนับสนุนการ อภิปรายในลักษณะนี้ แต่ควรเน้นให้ผู้เข้าร่วมประชุมมุ่งไปที่การอภิปรายเนื้อหาหลักของการอบรมซึ่งก็คือ การให้ความคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม

บางครั้งวิทยากรอาจพบว่าผู้เข้าร่วมมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหาในการประชุม (เช่น ชอบโต้เถียง พูดไม่หยุด มีทัศนคติไม่ดี ไม่เคารพกฎระเบียบของการประชุม หรือไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่นเพราะเชื่อว่าตนเองรอบรู้ ทุกเรื่อง) วิธีแก้ปัญหของวิทยากรในกรณีเช่นนี้คือการพยายามลดการเผชิญหน้าและโอกาสที่จะเกิดการโต้เถียง กันในกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมเอง โดยการให้ผู้เข้าร่วมที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเข้ามามีส่วนร่วมในการนำเสนอวิธี แก้ปัญหาในเรื่องที่เขาให้ความสำคัญ และกระตุ้นการมีส่วนร่วมจากผู้เข้าร่วมประชุมคนอื่นๆ ไปด้วยใน ขณะเดียวกัน

ที่สำคัญก็คือตลอดช่วงเวลาการประชุม วิทยากรต้องเน้นย้ำกับผู้เข้าร่วมว่าชุมชนไม่ควรกล่าวโทษ หรือตำหนิ เด็กที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศไม่ว่าในกรณีใดๆ เพราะการกระทำเช่นนั้นขัดแย้งต่อการให้ ความคุ้มครองเด็กและเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทารุณกรรมมากขึ้น

ส่วนที่ 2 คู่มือสไลด์

คู่มือสไลด์

ส่วนนี้จะแนะนำขั้นตอนที่ช่วยให้วิทยากรนำเสนอทุกแง่มุมของการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น พาวเวอร์พอยต์นำเสนอต่อตัวแทนชุมชน สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.childsafetourism.org> และ <http://wvi.org/asiapacific/childsafetourism> วิทยากรควรศึกษาและปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับบริบทของชุมชนนั้นๆ ก่อนนำเสนอในการ การนำเสนอด้วยพาวเวอร์พอยต์เป็นการใช้สไลด์ทัศนูปกรณ์เพื่อช่วยให้ผู้เข้าร่วมบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และจดจำเนื้อหาหลักที่สำคัญในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ง่ายขึ้น หากไม่สามารถใช้พาวเวอร์พอยต์ฉายบนจอหรือจัดพิมพ์ข้อมูลดังกล่าวลงในกระดาษฟลิปชาร์ตได้ ก็ให้วิทยากรใช้การพูดนำเสนอแทน

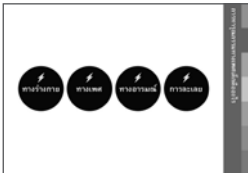
วิทยากรควรพยายามสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจโดยการเพิ่มรายละเอียดในสไลด์และสอดแทรกกิจกรรมในช่วงที่เวลาแนะนำตามที่ระบุในคู่มือ นอกจากนี้คู่มือสไลด์ยังแจกแจงคำถามที่วิทยากรสามารถใช้เป็นหัวข้อนำเสนอในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้เข้าร่วมประชุมและเวลาที่มี (วิทยากรอาจเขียนป้าย “คำถามเพื่อการอภิปราย/แสดงความคิดเห็น” เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้าประชุมมีส่วนร่วมในกิจกรรม) วิทยากรควรแจกบัตรข้อมูล (ภาคผนวก 1) ให้ผู้เข้าร่วมทุกคนตั้งแต่เริ่มการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อใช้อ้างอิงตลอดการประชุม และควรส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมใช้บัตรดังกล่าวเป็นเครื่องมืออ้างอิง เมื่อนำติดตัวกลับบ้านหรือเอาไปทำงาน เพื่อแบ่งปันข้อมูลที่ได้เรียนรู้กับครอบครัวและเพื่อนที่ทำงาน นอกจากนี้วิทยากรอาจแจกแบบทดสอบก่อนการประชุม/อบรม (ภาคผนวก 3) ให้แก่ผู้เข้าร่วมพร้อมกับบัตรข้อมูลข้างต้น และขอให้ผู้เข้าร่วมทำแบบทดสอบให้เสร็จเพื่อส่งคืนภายในเวลาที่กำหนดในระหว่างการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
ช่วงแนะนำ		
สไลด์ 1 ●		ฉายสไลด์แนะนำเมื่อผู้เข้าร่วมอบรมเดินเข้าห้องประชุม ใส่ชื่อชุมชน วิทยากร วิทยากรร่วม และเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ (โลโก้) ขององค์กรเครือข่าย (ตามความเหมาะสม) หากมีพิธีเปิดและมีคำกล่าวปราศรัย เป็นทางการก็สามารถเพิ่มสไลด์ข้อความในส่วนนี้ได้
สไลด์ 2 ●	ทักทาย ขอบคุณทุกคนที่สละเวลาเพื่อมาเข้าร่วมการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิทยากรแนะนำตัวเอง ทีมงาน ผู้ให้การสนับสนุนโดยย่อ	เนื่องจากข้อจำกัดด้านเวลาจึงควรรวบรัดขั้นตอนการแนะนำตัว และเน้นให้แนะนำตัวอย่างสั้นๆ การแนะนำตัวโดยวิทยากรและทีมงานมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายให้กับผู้เข้าร่วม และเพื่อให้ผู้เข้าร่วมได้มีโอกาสทำความรู้จักกับทีมวิทยากรที่จะเข้าสู่การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อที่ละเอียดอ่อนเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็ก
สไลด์ 3 ●	อธิบายว่าข้อมูลในการฝึกอบรมจัดทำขึ้นโดยศุภนิมิต ภายใต้โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย ซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณจาก AusAID ภายใต้รัฐบาลออสเตรเลียเพื่อดำเนินงานในการคุ้มครองเด็กให้รอดพ้นจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยว	วิทยากรควรบอกสั้นๆ ว่าชุมชนและท้องถิ่นมีความเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวอย่างไร (เช่น อาจเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว หรือเป็นสถานที่มีการอพยพออกของประชากรเพื่อไปทำงานในธุรกิจการท่องเที่ยวที่อื่น เป็นต้น) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุมเข้าใจที่มาและบริบทที่จะอภิปรายมากขึ้น เมื่อได้ก็ตามที่เป็นได้ วิทยากรควรชี้ให้เห็นชัดเจนว่าการทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้นได้แม้กระทั่งในชุมชนที่ไม่มีเรื่องของการท่องเที่ยวเข้ามาเกี่ยวข้องเลยก็ตาม

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 4 • วันที่ไม่มีใครบ้าง	• วันนั้นผม/ดิฉันเชื่อมั่นว่าทุกท่านเป็นตัวแทนที่เป็นของชุมชนนี้ • บางท่านอาจรู้จักกันมาก่อนแล้วแต่บางท่านอาจยังไม่เคยพบกันมาก่อน • ให้เรามาทำความรู้จักกันโดยแนะนำตัวง่ายๆ ดังนี้ – แนะนำชื่อ – หน่วยงานที่สังกัด • หลังจากแนะนำตัวเสร็จแล้ว วิทยากรควรกล่าวเน้นถึง – ความมีประสบการณ์สูงและความเป็นมืออาชีพของสมาชิกผู้เข้าร่วม – ความหลากหลายของหน่วยงานที่เข้าร่วมรวมทั้งประสบการณ์ผู้เข้าร่วม – เน้นว่าการเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นมีส่วนช่วยเสริมการปฏิบัติงานของผู้เข้าร่วมให้ดียิ่งขึ้น – เน้นว่าการเข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดและข้อมูล รวมทั้งสามารถเพิ่มเติมความรู้และทักษะของตนในการปฏิบัติงานเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ – กระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมกระตือรือร้นในการแบ่งปันประสบการณ์ในการอภิปราย – อธิบายว่าการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้เป็นบันไดและเปิดโอกาสให้เขาทำงานร่วมกันได้ดีขึ้น	• เพื่อให้กิจกรรมในส่วนนี้น่าสนใจยิ่งขึ้น อาจนำเกมส์การโยนลูกบอลมาใช้ โดยการที่วิทยากรเป็นผู้เริ่มโยนลูกบอลไปยังผู้เข้าร่วมประชุมคนหนึ่ง หลังจากที่คนนั้นแนะนำตัวเรียบร้อยแล้วก็ให้เขาโยนลูกบอลไปยังคนอื่นต่อไปโดยเฉพาะคนที่เขาไม่รู้จักมาก่อน • ระหว่างบทที่ผู้เข้าร่วมแนะนำตัว วิทยากรควรจดบันทึกชื่อหน่วยงานที่เขาสังกัด (เช่น ด้านการศึกษา สุขภาพ กฎหมาย องค์กรศาสนา เป็นต้น) เพื่อนำมาสรุปในกลุ่มใหญ่ และเน้นความสำคัญของการมีความหลากหลายทั้งจากหน่วยงานที่เข้าร่วมรวมทั้งประสบการณ์ผู้เข้าร่วม • วิทยากรควรเน้นในตอนท้ายว่า ไม่ว่าผู้เข้าร่วมประชุมจะรู้จักกันหรือไม่ และไม่ว่าเขาจะเข้าใจบทบาทและความรับผิดชอบของตัวเองหรือของกันและกันมาก่อนหรือไม่ การสร้างความเข้าใจร่วมกันให้มากขึ้นจะเป็นปัจจัยที่สำคัญในการทำงานร่วมกันเพื่อคุ้มครองเด็ก

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 5 •	เรามาที่นี้กันทำไม • ในฐานะตัวแทนชุมชน หลายคนทำงานโดยตรงกับเด็ก คุณพบทบทวนสำคัญอย่างยิ่งในการปกป้องคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ • เนื่องด้วยบทบาทและหน้าที่ของคุณ – คุณมักเป็นบุคคลแรกๆ ที่เข้าใจและมองเห็นสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กกำลังอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศ – คุณต้องค้นหาข้อเท็จจริงจากเหตุการณ์ที่รับทราบและรายงานข้อมูลไปยังหน่วยงานที่รับผิดชอบในการคุ้มครองเด็ก – คุณสามารถให้ข้อมูลและความรู้แก่สมาชิกในชุมชนเพื่อป้องกันการทารุณกรรมเด็กตั้งแต่เริ่มต้น • ในฐานะตัวแทนชุมชน ทุกท่านมีหน้าที่คุ้มครองเด็กโดยตรงภายใต้ข้อกำหนดของกฎหมาย • แม้ว่าคุณจะเป็นมืออาชีพในสายงานของคุณ แต่เราต่างก็ทราบดีว่าการพูดถึงเรื่องเพศเป็นเรื่องยากและในวันนี้อาจเป็นครั้งแรกสำหรับหลายๆ คนที่ได้พูดคุยในประเด็นเหล่านี้ • แต่เพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่เด็กๆ ของเรา สิ่งที่สำคัญคือ เมื่อเรารู้ถึงปัญหาแล้วเราไม่ควรจะนิ่งเงียบเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กอีกต่อไป • การเข้าร่วมอบรมครั้งนี้ก็ถือเป็นก้าวแรกสำหรับการร่วมมือคิดและประสานงานกันเพื่อคุ้มครองเด็กในชุมชนของเราให้ปลอดภัยจากการทารุณกรรมทางเพศ	ให้วิทยากรดู บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรม นำกลับไป (การคุ้มครองเด็กจากการ ทารุณกรรมทางเพศ)

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	คำขอร้องบางประการ • ผม/ดิฉันทราบดีว่าทุกท่านมีภารกิจมากมาย แต่เราก็มีเวลาจำกัดในที่ประชุมนี้ จึงขอความกรุณาปรับโทรศัพท์มือถือให้เป็นระบบสั่นหรือเงียบและออกไปพูดโทรศัพท์ข้างนอกหากมีเรื่องจำเป็นเร่งด่วน • ข้อเสนอแนะจากทุกท่านในที่นี้ถือเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่ง • ในกรณีที่ไม่ว่างใจ กรุณาถาม และไม่ต้องอาย เพราะอาจมีท่านอื่นที่ไม่เข้าใจเหมือนกัน หากสะดวกคุณสามารถสอบถามข้อสงสัยกับผม/ดิฉันได้หลังการประชุม • หากคุณทราบข้อมูลเบาะแสรว่าอาจมีเด็กที่กำลังอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศ กรุณาแจ้งให้ผม/ดิฉันทราบหลังการประชุมนี้ เพื่อที่เราจะได้หาวิธีป้องกันเด็กได้ทันเวลาที่	
สไลด์ 6 ●	กิจกรรม: แบบทดสอบก่อนการประชุม แลกเปลี่ยนความคิดเห็น บางท่านอาจมีความรู้เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก แต่สำหรับบางท่านเรื่องนี้อาจเป็นเรื่องใหม่ ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าเราได้รับข้อมูลที่เหมาะสมที่สุดแก่ทุกท่าน ในขั้นแรกต้องขอถามคำถามท่านก่อน ขอให้ผู้เข้าร่วมทำแบบทดสอบก่อนการอบรมที่แจกให้โดยใช้เวลา 3-5 นาที แล้วเก็บรวบรวม วิทยากรอาจเลือกวิธีการในการทำแบบทดสอบที่เน้นการมีส่วนร่วมของกลุ่ม (โดยสังเกตว่าควรใช้วิธีตั้งคำถามกับผู้เข้าร่วมแต่ละกลุ่มหรือไม่) ดังที่ได้ให้คำแนะนำไว้ในคอลัมน์ทางขวามือนี้	แบบทดสอบก่อนการอบรม (อยู่ในภาคผนวก 3) เป็นแบบประเมินผลผู้เข้าร่วมก่อนการอบรม อาจใช้วิธีการสร้างการมีส่วนร่วมของกลุ่มแทนการแจกแบบทดสอบ (ทั้งแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม) ให้ผู้เข้าร่วมแต่ละคนทำ ตามขั้นตอนดังนี้ 1. แจกบัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบ (ทั้งแบบทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม) (ภาคผนวก 5) ให้แต่ละคน และให้แต่ละคนยกบัตรที่มีเครื่องหมายถูก หรือ ผิด หรือเครื่องหมายคำถาม เพื่อตอบคำถามแต่ละข้อ โดยวิทยากรหรือผู้ช่วยต้องนับและจดบันทึกว่าแต่ละข้อมีผู้ยกเครื่องหมายใดกี่คนลงในตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ (ภาคผนวก 6) 2. อีกวิธีหนึ่งที่ทำได้ง่าย คือ วางเครื่องหมายถูก ผิด และคำถาม ไว้สามแห่งแยกกัน ถ้าผู้เข้าร่วมตอบคำถามอย่างไรก็ให้เขาเดินไปที่เครื่องหมายนั้นๆ วางอยู่ เช่น ตอบว่าใช่ ก็ให้เดินไปที่เครื่องหมายถูก เป็นต้น

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
การทารุณกรรมทางเพศเด็ก		
สไลด์ 7	ก่อนที่จะพูดเกี่ยวกับ “การทารุณกรรมทางเพศเด็ก” เราต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่า “การทารุณกรรมเด็ก” คืออะไร	
สไลด์ 8	• การทารุณกรรมเด็กคือการลงมือกระทำใดๆ (หรือเพิกเฉยและไม่ลงมือกระทำ) ซึ่งเป็นเหตุให้เด็กได้รับบาดเจ็บ หรือเป็นอันตราย • การทารุณกรรมเด็กอาจส่งผลโดยตรงที่เห็นได้ชัดเจนหรืออาจส่งผลทางอ้อมต่อสุขภาพ ความอยู่รอด พัฒนาการ และ/หรือศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ของเด็ก	อ้างอิงถึง บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าร่วมนำกลับ (การทารุณกรรมเด็กคืออะไร) วิทยากรควรให้คำจำกัดความและบางส่วนของกฎหมายที่สอดคล้องกัน - พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 - พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 - พ.ร.บ.คุ้มครองการกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 - พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2549 - ประมวลกฎหมายอาญา
สไลด์ 9	รูปแบบการทารุณกรรมเด็กแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ซึ่งมีความเชื่อมโยงเหลื่อมล้ำกันดังนี้ <i>การทารุณกรรมทางร่างกาย</i> • การทารุณกรรมทางร่างกายเกิดขึ้นเมื่อมีการทำร้ายร่างกายเด็กโดยเจตนา หรือขู่ขี้นที่ จะทำร้ายร่างกาย • การกระทำข้างต้น รวมไปถึงการตี ต่อย เขย่า ตะ แผล/ลวก ผลัก ทำให้ขาดอากาศหายใจ จับมัด ให้กินยาพิษ หรือจำกัดการเคลื่อนไหว	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	<i>การทารุณกรรมทางอารมณ์</i> • การทารุณกรรมทางอารมณ์เป็นการกระทำทารุณที่ต่อเนื่อง • การทารุณกรรมทางอารมณ์เป็นการกระทำที่ทำลายความเชื่อมั่นของเด็กในการมองเห็นคุณค่าของตนเอง • อาจอยู่ในรูปแบบของการเรียกชื่อเด็กในทางเสียหาย ชูเชิง ล้อเลียน ทำให้เด็กรู้สึกต่ำต้อยหรือปล่อยให้ยู่ตามลำพัง และไม่ให้ติดต่อกับคนอื่น • ทุกรูปแบบของการทารุณกรรมเด็กล้วนมีผลกระทบต่อเด็กทั้งสิ้น <i>การเพิกเฉยละเลยเด็ก</i> • การเพิกเฉยละเลยเป็นความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในการดูแลและคุ้มครองเด็ก ตัวอย่างของการเพิกเฉยละเลย • เช่น ไม่ปกป้องคุ้มครองเด็กจากอันตราย หรือไม่ให้เด็กได้รับการรักษาจากแพทย์ หรือไม่ให้สิ่งจำเป็นพื้นฐานต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็ก เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย หรือการเอาใจใส่ทางด้านอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของเด็ก <i>การทารุณกรรมทางเพศ</i> • การทารุณกรรมทางเพศเกิดขึ้นเมื่อมีการทำกิจกรรมทางเพศกับเด็กด้วยการใช้อำนาจบังคับหรือแสวงประโยชน์จากความไว้วางใจของเด็ก • การทารุณกรรมทางเพศหมายความรวมถึงทุกรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ รวมทั้งการสัมผัสร่างกายหรือไม่สัมผัสร่างกายก็ได้ • ตัวอย่างรูปแบบของการทารุณกรรมทางเพศเด็ก – การทำภาพรูปรูปภาพวิดีโอลามก – การบังคับเด็กให้ดูหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศ หรือ – บังคับหรือขู่ขู่ให้เด็กมีเพศสัมพันธ์หรือทำกิจกรรมทางเพศกับเด็กหรือผู้ใหญ่คนอื่น ในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นวันนี้เราจะพูดถึงการทารุณกรรมเด็กในประเภทที่สี่ คือ การทารุณกรรมทางเพศเด็ก อย่างไรก็ตาม ทุกท่านควรตระหนักว่าการทารุณกรรมทั้งสี่ประเภทมักจะเชื่อมโยงกันและไม่เกิดขึ้นตามลำพัง เช่น พบว่าเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางอารมณ์มักจะถูกละเลยเพิกเฉยด้วยในขณะเดียวกัน	

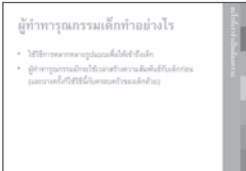

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 10	• ไม่มีสถิติที่แน่นอนว่ามีเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศจำนวนเท่าใด • เป็นเรื่องยากที่จะรู้จำนวนข้างต้นเพราะไม่มีการรายงานแจ้งความหรือไม่ มีการจัดเก็บข้อมูลและรวบรวมสถิติหรือจำนวนของ case ที่รายงานเข้ามา • แต่โดยประมาณแล้วคาดว่ามียุติกรรมทารุณกรรมทางเพศหลายล้านคน • เด็กเหล่านี้มาจากทุกสถานภาพทางสังคม ทุกวัย ทุกศาสนา และทุกวัฒนธรรม • การทารุณกรรมไม่ได้เกิดเฉพาะในภูมิภาคนี้เท่านั้นแต่เกิดในทุกประเทศทั่วโลก • โดยทั่วไปพบว่าเด็กถูกทารุณกรรมในหลากหลายรูปแบบมากกว่าที่จะถูกทารุณกรรมเพียงรูปแบบเดียว เช่น เด็กที่พ่อแม่เพิกเฉย ละเลยหรือทอดทิ้ง ต้องออกมาเร่ร่อนตามท้องถนน และตกเป็นเหยื่อของการทำร้ายร่างกายและอารมณ์ และ/หรือถูกทารุณกรรมทางเพศด้วยในขณะเดียวกัน	จากมุมมองระดับภูมิภาค ซึ่งเป็นรายงานในปีพ.ศ. 2555 ขององค์การยูนิเซฟ (UNICEF) ประจำภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิกพบว่า • ความแพร่หลายของการทารุณกรรมทางร่างกายอย่างรุนแรงต่อเด็กในภูมิภาคนี้อยู่ระหว่างร้อยละ 9 ถึงเกือบ 25 • ร้อยละ 14-30 ของทั้งเด็กชายและหญิงระบุว่าตนเองว่าเคยถูกทารุณกรรมทางเพศมาก่อน • วัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ที่เคยถูกทารุณกรรมทางเพศและ/หรือทางกายในวัยเด็กจะมีความคิดหรือความพยายามในการฆ่าตัวตายมากกว่าคนที่ไม่มีประวัติถูกทารุณกรรมเลยถึงสี่เท่า (ที่มา: องค์การยูนิเซฟ (UNICEF) ประจำภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก, การทารุณกรรมเด็ก: ความแพร่หลาย รูปแบบเหตุการณ์ และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก ปี พ.ศ. 2553)
สไลด์ 11	? <i>คำถามเพื่อให้ผู้เข้าร่วมแสดงความคิดเห็นอภิปราย (สามารถเลือกใช้สไลด์ชุดนี้หรือไม่ก็ได้):</i> • สอบถามผู้เข้าร่วมว่าเขาเคยเห็นหรือได้ยินเรื่องเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กในสถานที่ทำงาน ละแวกเพื่อนบ้าน ชุมชน หรือในสื่อบ้างหรือไม่ • ควรให้ผู้เข้าร่วมเล่าเรื่องราวที่ตนเองรับรู้หรือพบเห็นในประเด็นข้างต้นโดยไม่ต้องระบุชื่อและรายละเอียดเกี่ยวกับผู้เสียหายหรือผู้ทำทารุณกรรม • จากเรื่องที่ได้รับฟังข้างต้น วิทยากรต้องชี้ให้ผู้เข้าร่วมเห็นว่าชุมชนได้ดำเนินการอย่างไรไปแล้วบ้างในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ	• วัตถุประสงค์ของสไลด์นี้คือ การนำเสนอการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นสิ่งที่ผู้เข้าร่วมมีความเข้าใจในเรื่องการทารุณกรรมทางเพศเด็ก ซึ่งจะช่วยให้วิทยากรรับทราบเรื่องราวในชุมชนและระดับความเข้าใจของกลุ่มผู้เข้าร่วมในเรื่องดังกล่าว • ไม่ควรบังคับให้มีการอภิปรายหากผู้เข้าร่วมยังไม่พร้อมที่จะพูดหรือยังรู้สึกอาย • ให้ผู้เข้าร่วมเล่าเรื่องที่ตนเองรับทราบเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กเพียงไม่กี่เรื่องเท่านั้น • รับฟังเรื่องราวเหล่านั้น และหากบางเรื่องแสดงให้เห็นว่ามีเด็กที่กำลังตกอยู่ในภาวะเสี่ยงในการถูกทารุณกรรม วิทยากรควรแจ้งว่าเรื่องนั้นๆ เป็นเรื่องที่สำคัญ ซึ่งต้องขอคุยกับผู้เข้าร่วมในช่วงพัก (หรือช่วงสรุปการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น) เพื่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมและหาวิธีให้การช่วยเหลือได้ทันทางที่

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	• เพื่อเน้นย้ำให้เห็นความเกี่ยวข้องของบริบทท้องถิ่นและความเป็นจริงทางสังคม วิทยาการควรยกตัวอย่างกรณีศึกษาจากสื่อที่นำเสนอเรื่องราวการทารุณกรรมทางเพศเด็กทั้งในระดับชุมชนและระดับชาติ ทั้งนี้วิทยาการควรเน้นถึงสภาพความเป็นจริงของเหตุการณ์ที่สื่อนำเสนอ ซึ่งจะช่วยจัดความเชื่อเดิมๆ เกี่ยวกับรูปแบบหรือผู้ทำทารุณกรรม ทางเพศเด็ก เช่น พบว่าผู้ทำทารุณกรรมหลายรายเป็นบุคคลที่เด็กหรือครอบครัวเด็กไว้วางใจ หรือพบว่า ผู้เสียหายเป็นเด็กผู้ชาย (ไม่ใช่เด็กผู้หญิงตามความเชื่อแบบเดิม) • หากวิทยาการสามารถหารายละเอียดทางสถิติหรือแนวโน้มการทำทารุณกรรมมาแสดงได้จะเป็นประโยชน์อย่างมากเนื่องจากทำให้ผู้เข้าร่วมอบรมเห็นภาพที่วิทยาการอธิบายได้ชัดเจนขึ้น (เช่นอธิบายว่าข้อมูลการวิจัยล่าสุด ปี ... ในประเทศไทยแสดงให้เห็นว่า)	• จัดบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานและพฤติกรรมของตัวแทนชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กในชุมชนของเขา และนำข้อมูลเหล่านี้มานำเสนอกลุ่มเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มผู้เข้าร่วมด้วยกัน
สไลด์ 12 • สไลด์ 12 แสดงตารางเกี่ยวกับผลกระทบจากการทารุณกรรมทางเพศเด็ก ซึ่งแบ่งออกเป็นผลกระทบทางร่างกาย, ทางจิต, และทางสังคม	• การทารุณกรรมเด็กส่งผลกระทบต่อตัวเด็ก ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว • ผลกระทบที่เกิดกับเด็ก คือ - ทางร่างกาย (มีบาดแผล ติดเชื้อจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ติดสารเสพติด) - ทางจิต (ปัญหาสุขภาพจิตและอารมณ์ เช่น ซึมเศร้า วิตกกังวล อยากรฆ่าตัวตาย ทำร้ายตัวเอง) - ถูกตำหนิหรือถูกกล่าวโทษ แทนที่จะเป็นผู้ทำทารุณกรรมที่ถูกกล่าวโทษ - มีปัญหาทางสังคม (ไม่ไว้วางใจใคร ไม่สามารถมีสมาธิหรือสร้างความสัมพันธ์กับคนอื่น ไม่สามารถเข้าสังคมหรือหางาน)	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	• ผลกระทบระยะยาวคือ เด็กอาจจะถูกผลักดันทางอ้อมให้กลับไปอยู่ในสถานการณ์ที่ตนเองถูกแสวงหาประโยชน์หรือ ต้อง “ทำงาน” ที่ไม่ควรทำ (เช่น ค้าประเวณี ค้ายาเสพติด เป็นต้น) ผลกระทบต่อเด็กอีกรุ่นหนึ่งซึ่งเป็นเด็กที่เกิดจากแม่หรือพ่อที่แม่หรือพ่อที่ประสบการณการถูกทารุณกรรมมาก่อน ผลกระทบของการทารุณกรรมขยายวงกว้างออกไปจากตัวผู้เสียหาย สู้ครอบครัวและชุมชน รวมไปถึงคนในรุ่นต่อ มาในชุมชนนั้นๆ • ผลกระทบที่เกิดกับครอบครัวคือ - เป็นตราบาปของครอบครัว - ถูกกีดกันหรือถูกปฏิบัติเสาะจากสังคม - เสียชื่อเสียง - เกิดความกลัวฝังใจและไม่ไว้วางใจใคร - เพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลผู้เสียหายในครอบครัว - เคยชินกับเรื่องราวการทารุณกรรมและไม่มองว่าเป็นเรื่องสำคัญอีกต่อไป • ผลกระทบต่อชุมชน - มีชื่อเสียงในทางลบ - เกิดบรรยากาศของความกลัวภายในชุมชนเองและจากภายนอกชุมชน - เพิ่มปัญหาสังคมในชุมชน - ผลกระทบทางลบในทางเศรษฐกิจ - ดึงดูดผู้ทำทารุณกรรมคนอื่น ๆ ให้เข้ามาในชุมชน - ลดคุณค่าของวัฒนธรรมและประเพณี • เด็กไม่ควรถูกตำหนิหรือกล่าวโทษจากการถูกทารุณกรรมและไม่ควรถูกกล่าวโทษเพราะผลกระทบจากการที่เขาถูกทารุณกรรมสืบเนื่องมาถึงครอบครัวหรือชุมชนที่เขาอาศัยอยู่ เด็กคนใดก็ตามที่ผ่านการถูกทารุณกรรมควรได้รับการเยียวยาและให้ความมั่นใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นความผิดของเขา	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
ข้อมูลได้บ้างที่ตัวแทนชุมชนจำเป็นต้องทราบ		
สไลด์ 13 ●	• ท่านจำเป็นต้องทราบอะไรบ้างเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก (เลื่อนไปที่สไลด์ถัดไป)	
สไลด์ 14 ∞	ผู้เสียหายคือใคร • การทารุณกรรมทางเพศเกิดกับเด็กคนใดก็ได้ไม่ว่าเด็กจะมีภูมิหลังหรือสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร • เป็นได้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย • ตามกฎหมายเด็กคือใครก็ตามที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นใครก็ได้ที่อายุระหว่าง 0-17 ปี อาจเป็นทารก เด็กเล็กๆ หรือ วัยรุ่นก็ได้ • เด็กที่เป็นผู้เสียหายบางคนอาจมาจากสภาพแวดล้อมที่มีปัญหา เช่น ยาจน เร่ร้อนตามถนน ชายหาด ไม่อยู่ในระบบโรงเรียน มาจากชนกลุ่มน้อย หรือครอบครัวแตกแยก ผู้เสียหายมักเคยถูกทารุณกรรมในรูปแบบอื่นๆ มาแล้วจากที่บ้านหรือจากการอยู่อาศัยบนท้องถนน • ผู้เสียหายบางคนมาจากครอบครัวชนชั้นกลางและครอบครัวที่มีรายได้สูง ซึ่งอาจถูกอิทธิพลวัตถุนิยมและบริโภคนิยมครอบงำ (ผ่านทางกลุ่มเพื่อน) และอาจไม่รู้ว่ามีอันตรายอยู่รอบตัวเขาในขณะที่เขากำลังอยู่ในสถานการณ์ข้างต้น • เด็กเพศที่สามหรือเด็กที่กำลังค้นหาเพศที่ตนเองต้องการเป็นจะมีความเสี่ยงสูง • เด็กพิการ (พิการทุกประเภท) เช่น พิการทางร่างกาย พิการทางประสาท (การได้ยินหรือการมองเห็น) พิการทางสติปัญญาและทางจิต มีความเสี่ยงสูงต่อการถูกทารุณกรรม เด็กเหล่านี้จึงต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ	• วิทยากรควรรวบรวมและให้ตัวอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เสียหายมีความหลากหลายทั้งในด้านอายุ เพศ ภูมิหลัง (ประเทศและท้องถิ่นที่ถือกำเนิดและพักอาศัย) ฯลฯ • การยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่น่าเสนอทางสื่อ (โดยไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้เสียหาย) ก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมประชุมด้วย

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	ไม่ควรตำหนิหรือกล่าวโทษเด็กที่ถูกทารุณกรรม ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น (ถึงแม้บางครั้งอาจไม่ตำหนิหรือกล่าวโทษโดยตรงก็ตาม) ผู้ใหญ่มีหน้าที่คุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ จึงต้องให้ความมั่นใจกับเด็กที่เป็นผู้เสียหายว่าจะไม่มีใครโทษเขาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	พึงระวังต่อทัศนคติที่เป็นอคติหรือเลือกปฏิบัติซึ่งพบได้บ่อยๆ ในการเห็นเรื่องความเท่าเทียมกันของเด็กทุกคน วิทยากรต้องพึงระวังเป็นอย่างยิ่งไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมว่าจะต้องไม่มีทัศนคติหรือความคิดเห็นอคติหรือลำเอียงในเรื่องเพศวิถีทางเพศ เชื้อชาติ ฯลฯ ซึ่งขัดต่อสิทธิสากลของเด็ก ทั้งยังก่อให้เกิดภาวะเสี่ยงที่อาจทำให้เด็กถูกทารุณกรรมมากขึ้น
สไลด์ 15 •	มักมีความเข้าใจผิดๆ ว่าเด็กผู้ชายจะไม่ตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศ ความเข้าใจที่ผิดนี้ส่งผลให้ชุมชนให้ความสำคัญคุ้มครองเด็กหญิงมากกว่าเด็กชายในบางครั้ง การกระทำและความเข้าใจผิดดังกล่าวส่งผลให้เด็กผู้ชายตกอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้น และยังส่งผลให้เด็กผู้ชายรู้สึกลำบากใจที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่ตนเองถูกทารุณกรรม	ผลการสำรวจทำให้ทราบว่าชุมชนมักไม่เชื่อว่าเด็กผู้ชายสามารถเป็นตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของเด็กผู้ชาย เพราะความเชื่อดังกล่าวทำให้ชุมชนไม่สร้างมาตรการป้องกันเด็กผู้ชายเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรการที่คุ้มครองเด็กผู้หญิง ตัวอย่างเช่น พบว่าในบางประเทศเด็กผู้ชายมีความเสี่ยงเป็นพิเศษต่อการถูกค้าเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ เพราะพ่อแม่ปล่อยให้ลูกชายอพยพย้ายถิ่นอย่างไม่ปลอดภัยเมื่อเทียบกับลูกสาว
สไลด์ 16 •	ผู้ทำทารุณกรรมอาจเป็นใครก็ได้ เป็นชายหรือหญิงก็ได้ อาจเป็นสมาชิกในครอบครัว (พ่อ แม่ ลุง ป้า ลูกพี่ลูกน้อง ปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติคนอื่นๆ) อาจเป็นเพื่อนบ้าน เพื่อนของเด็กหรือของครอบครัว หรือคนที่อยู่ในตำแหน่งที่น่าไว้วางใจ (ครู เจ้าหน้าที่สपोर्टคลับ หรือบุคลากรทางการแพทย์และอื่นๆ) ให้ตระหนักว่าเด็กส่วนใหญ่ถูกทารุณกรรมโดยบุคคลที่เขารู้จักและคุ้นเคย	วิทยากรสามารถเพิ่มเนื้อหาซึ่งเป็นข้อมูลกรณีศึกษาจากท้องถิ่นและประเทศอื่นๆ หรือจากต่างประเทศ กรณีศึกษาควรแสดงให้เห็นพื้นที่แชนหลากหลายของผู้ทำทารุณกรรมซึ่งถูกตัดสินลงโทษไปแล้วในประเทศนั้นๆ

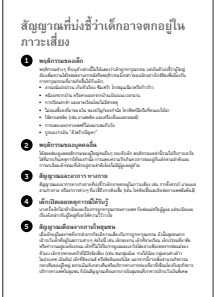

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	• อาจเป็นคนแปลกหน้า • อาจเป็นเด็กคนอื่นๆ และเยาวชน ควรให้ความสำคัญและระมัดระวังการทารุณกรรมทางเพศที่ทำโดยเด็กคนอื่นที่โตกว่า • เป็นคนทั่วไปจากชุมชน หรือประเทศก็ได้ และมีอายุ หรืออาชีพ หรือศาสนาใดก็ได้ • ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศส่วนใหญ่ไม่ว่าในชุมชนไหนตามมักเป็นคนในท้องถิ่นนั้นๆ แม้ว่าเราจะไม่สามารถชี้ชัดว่าใครคือผู้ที่ทำทารุณกรรมทางเพศจากการดูลักษณะภายนอกของเขา แต่เราก็สามารถตั้งข้อสังเกตจากพฤติกรรมที่น่าสงสัยที่เขาแสดงออกมาได้	นอกจากนี้วิทยากรจำเป็นต้องเน้นเรื่องความเชื่อที่ว่าผู้ทำทารุณกรรมเป็นผู้ชายเท่านั้น เพราะในความเป็นจริงพบว่าถึงแม้ในกรณีที่แจ้งความส่วนใหญ่ผู้ทำทารุณกรรมจะเป็นเพศชาย แต่เริ่มมีการยอมรับมากขึ้นว่าผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กที่เป็นผู้หญิงก็มีด้วยเช่นกัน และผลที่เกิดกับตัวเด็กก็เสียหายรุนแรงพอๆ กัน ท้ายสุดวิทยากรควรชี้ให้เห็นว่าการทารุณกรรมทางเพศหลายรายไม่ถูกแจ้งความด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนั้นเราจึงเห็นภาพที่แท้จริงของการทารุณกรรมไม่ชัดเจนพอ
สไลด์ 17 •	ผู้ทำทารุณกรรมเด็กทำอย่างไร • มีวิธีการหลากหลายที่ผู้ทำทารุณกรรมเด็กเข้าถึงเด็กแล้วทำทารุณกรรม • คนทั่วไปมักคิดว่าการทำทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นแบบฉับพลันโดยคนแปลกหน้า แต่ในความเป็นจริงผู้ทำทารุณกรรมหรือคนกลางจะใช้เวลาสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก (บางครั้งกับครอบครัวของเด็กด้วย) เพื่อให้เด็กและครอบครัวไว้วางใจก่อนที่จะปฏิบัติการทารุณกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ทำทารุณกรรมไม่ได้เป็นบุคคลแปลกหน้าตามความเชื่อต่างๆ ไป	อ้างอิงถึง บัตรข้อมูลให้ผู้อบรมนำกลับ (ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กทำอย่างไร) จากการศึกษาพฤติกรรมของผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กซึ่งถูกศาลตัดสินลงโทษแล้วพบว่าผู้กระทำผิดจะมีรูปแบบของการทำทารุณกรรมที่คล้ายๆ กัน ซึ่งข้อมูลส่วนใหญ่นี้มาจากประเทศแถบตะวันตกและผู้กระทำผิดเป็นชาวตะวันตก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กในเอเชียด้วย

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 18 •	• ขั้นตอนการสร้างความสัมพันธ์กับเด็กและ/หรือครอบครัวของเด็ก เรียกว่าขั้น “เตรียมการ” ซึ่งมีหลายขั้นตอนด้วยกัน • ขั้นแรก ผู้ทำทฤษฎีกรรมจะสังเกตและเลือกเด็กที่เป็นเป้าหมายโดยมักเลือกเด็กที่เปราะบางและอยู่ในภาวะเสี่ยง • เด็กที่เปราะบางคือเด็กที่ไม่สามารถตอบโต้หรือขอความช่วยเหลือจากใครได้ เพราะอยู่ตามลำพังหรือถูกตัดขาดจากผู้ใหญ่ที่ไว้ใจ และสามารถให้การช่วยเหลือได้ หรือเป็นเด็กที่ชุมชนก็ดกกันไม่ยุ่งเกี่ยวกับช่วย เช่น มีพ่อหรือแม่คนเดียวและครอบครัว มีลูกหลายคนไม่สามารถดูแลได้ทั่วถึง เด็กที่ไม่ได้อยู่กับครอบครัว เด็กพิการ เด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ชีวิต เด็กที่มาจากครอบครัวที่ใช้ความรุนแรง ฯลฯ	ในบางประเทศการ “เตรียมการ” ถือเป็นความผิดทางอาญาเพราะถือว่าเป็นขั้นแรกของการประกอบอาชญากรรม ถือเป็นขั้นตอนของการปฏิบัติการเพื่อทำร้ายเด็ก (ให้ระบุกฎหมายในประเทศที่เกี่ยวข้อง ถ้ามี)
สไลด์ 19 •	• จากนั้นผู้ทำทฤษฎีกรรมจะสร้างความไว้วางใจกับเด็กโดยแสดงความสนใจที่ตรงกันกับความสนใจของเด็ก ให้ของกำนัลและพยายามผูกมิตรกับเด็ก บางครั้งก็พยายามผูกมิตรกับครอบครัวเด็กด้วย • ตัวอย่างเช่น ผู้ทำทฤษฎีกรรมอาจผูกมิตรกับผู้หญิงที่ไม่มีสามีและต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกคนเดียวเพื่อให้ได้รับความไว้วางใจและสามารถหาโอกาสทำทฤษฎีกรรมล่อๆ ของเธอได้ต่อไป เช่น ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ครอบครัวอาศัยอยู่กับครอบครัวนั้นหรืออาจให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่เด็ก (เช่น ค่าเล่าเรียนหรืออื่นๆ) • ส่วนใหญ่ผู้ทำทฤษฎีกรรมจะมีอิทธิพลเหนือเด็กเนื่องจากมีอายุมากกว่า เป็นผู้ใหญ่กว่า ร่างกายแข็งแรงกว่า มีตำแหน่งสูงกว่า หรือมีอำนาจควบคุมได้	

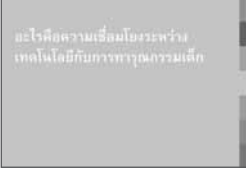
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 20 ●	• เมื่อผู้ทำทฤษฎีกรรมสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เขาก็จะเริ่มทำให้เด็กสร้างความลับ เพื่อเอาไว้ซ่อนไม่ให้เด็กเปิดเผยเรื่องการทฤษฎีกรรม • การสร้างความลับมักต้องมีการสัญญา ซ่มซู่ หรือ บีบบังคับ บางครั้งผู้ทำทฤษฎีกรรมเรียกการกระทำนี้ว่า “ความสัมพันธ์พิเศษ” กับเด็ก เด็กจึงอยู่ในภาวะถูกทฤษฎีกรรมทางอารมณ์ และถูกหลอกลงในขณะเดียวกัน • เช่น เด็กอาจรู้สึกว่าคุณทำทฤษฎีกรรมคือคนคนเดียวที่เข้าใจเขาและเป็นเพื่อนที่ไว้ใจได้ • เด็ก ๆ มักคิดว่าผู้ใหญ่ไม่สามารถเข้าใจเขา จึงง่ายที่เด็กจะตกอยู่ใต้อิทธิพลของผู้ใหญ่ที่ให้ความเข้าใจเขา	
สไลด์ 21 ●	• ระยะเวลาที่ใช้จะหลากหลาย แต่ผู้ทำทฤษฎีกรรมมักเพิ่มระดับความสัมพันธ์ทางเพศ โดยการให้เด็กดูหนังสื่อปกขาวหรืออุปกรณ์ทางเพศ เพื่อให้เด็ก “คุ้นเคย” หรือ “ไม่รู้สึกตกใจหรือวิตกกังวลในการเริ่มความสัมพันธ์ทางเพศ • ยกตัวอย่างเช่น ผู้ทำทฤษฎีกรรมทางเพศอาจเริ่มด้วยการจับต้องตัวเด็ก หรือ ให้เด็กดูภาพโป๊ หรือ พูดกับเด็กในเรื่องกิจกรรมทางเพศ	
สไลด์ 22 ●	• ผู้ทำทฤษฎีกรรมจะรู้สึกบิสสุการจับต้องอวัยวะทางเพศของเด็กและแสดงพฤติกรรมทฤษฎีกรรมทางเพศต่อเด็กในที่สุด • ควรตระหนักว่าการทฤษฎีกรรมทางเพศเด็กไม่ได้หมายถึงการข่มขืนเท่านั้น แต่รวมถึงกิจกรรมทางเพศต่างๆ ทั้งที่มีการสัมผัส หรือไม่สัมผัส • ผู้ทำทฤษฎีกรรมอาจเริ่มด้วยการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ก่อน แล้วค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	• การกระทำการข้างต้นอาจใช้เวลา จึงมีโอกาสป้องกันไม่ให้สถานการณ์ล้นร้ายลงถึงขั้นการทารุณกรรมได้ หากเด็กหรือครอบครัวเด็กหรือชุมชนรู้ตัวก่อนในขั้นตอนนี้ • อย่างไรก็ตามในเวลานี้ เด็กอาจถูก “เตรียม” ไว้อย่างดีแล้ว และอาจตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ทำทารุณกรรมอย่างสิ้นเชิงโดยไม่สามารถถอนตัวออกมาได้ • การเตรียมการเกิดขึ้นได้ในสถานที่ต่าง ๆ เช่น บ้าน โรงเรียน สถานที่ออกกำลังกาย สวนสาธารณะ ห้องสนทนาในอินเทอร์เน็ต เป็นต้น	
สไลด์ 23 •	การจู่โจมทันที • การทารุณกรรมไม่จำเป็นต้องใช้เทคนิค การเตรียมการเสมอไป • วิธีอื่นที่ผู้ทำทารุณกรรมใช้เพื่อเข้าถึงตัวเด็ก คือการจู่โจม ซึ่งผู้ทำทารุณกรรมอาจเข้าถึงตัวเด็กทันทีที่เห็นเมื่อได้โอกาส	
สไลด์ 24 •	การจัดซื้อจัดหา • ผู้ทำทารุณกรรมอาจจ้างคนอื่นให้จัดหาเด็กมาเพื่อทำทารุณกรรม ผู้จัดหาคะทำการเลือกเด็กหรือครอบครัวของเด็กเป้าหมายในขั้นแรก • เช่น ถ้าผู้ทำทารุณกรรมเป็นคนนอกชุมชนก็อาจใช้เครือข่ายในชุมชนหรือผู้จัดหาให้หาเด็กมาทำทารุณกรรม	วิทยากรควรเพิ่มเติมข้อมูลกรณีศึกษาจากในท้องถิ่น ในประเทศ หรือต่างประเทศ ยกตัวอย่างเช่น • มีการแจ้งความว่าโซเฟอร์แท็กซี่หรือมอเตอร์ไซค์รับจ้างในพื้นที่นำผู้ทำทารุณกรรมไปยังสถานบริการทางเพศหรือสถานอื่นซึ่งมีการแสวงประโยชน์จากเด็ก หรือโซเฟอร์ในท้องถิ่นนำเด็กไปให้ผู้ทำทารุณกรรมตามที่ได้ตกลงกันเพื่อแลกกับเงิน • มีรายงานว่าเครือข่ายจัดการและค้ำหนุนผู้ได้จัดส่งเด็กไปที่ต่างๆ ทั้งในประเทศและข้ามชายแดนไปต่างประเทศเพื่อแสวงประโยชน์ทางเพศ • มีกรณีของเด็กซึ่งเป็นเหยื่อของการทารุณกรรมทางเพศเองแนะนำเด็กคนอื่นๆ ให้กับผู้ทำทารุณกรรมทางเพศ (ยกตัวอย่างที่เพิ่งเกิดขึ้นในประเทศไทย (ถ้ามี) หรือในประเทศอื่นๆ)

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 25 ●	การหลอกลวงและครอบงำความคิดและการตัดสินใจของเด็ก การกระทำข้างต้นเกี่ยวข้องกับการจัดซื้อจัดหาโดยผู้ทำทารุณกรรมหรือผู้จัดหาอาจหลอกลวงหรือทำให้เด็กหรือครอบครัวของเด็กเข้าใจผิด กรณีนี้ยังจะทำให้เด็กเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรมมากขึ้นหากเขาหรือครอบครัวกำลังอยู่ในฐานะลำบากทางการเงิน การใช้อำนาจบีบบังคับ อาจเกี่ยวข้องกับข้อที่กล่าวมาแล้วแต่มีเรื่องของการแบล็กเมลล์ ชมขู่หรือการทารุณกรรมรูปแบบอื่นร่วมอยู่ด้วย	
สไลด์ 26 ●	ใครที่มีส่วนร่วมในการทารุณกรรม เมื่อดูจากวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้ทำทารุณกรรมใช้แล้ว จะเห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ทำการเพียงลำพัง ผู้ทำทารุณกรรมอาจได้รับการช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากอีกบุคคลหนึ่งหรือคนกลุ่มหนึ่ง เพื่อช่วยให้เขาเข้าถึงเด็กและทำทารุณกรรมได้ง่ายขึ้น คนเหล่านี้คือ ผู้ช่วย ผู้จัดซื้อจัดหา ตัวแทนคนกลาง คนอำนวยความสะดวก ฯลฯ ตัวอย่างเช่น พบว่าผู้ทำทารุณกรรมชายหลายรายใช้ "แฟนสาว" ของตัวเองช่วยจัดหาหรือหลอกลวงเด็กมาให้ เพราะเด็กจะไวใจผู้หญิงมากกว่า จึงมีหลายกรณีที่ผู้หญิงให้การสนับสนุน ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ชายให้ทำทารุณกรรมเด็ก เช่น ช่วยในฐานะเพื่อนแฟน แม่เล้า หรือ เป็นโซเฟอร์แท็กซี่พาเด็กไปส่งให้กับผู้ทำทารุณกรรม	หากมีช่วงเวลาที่เหมาะสม วิทยากรควรนำเสนอแนวโน้มที่น่าเป็นห่วงเกี่ยวกับการส่งเด็กออกจากครอบครัวไปอยู่ในสถานที่ที่เรียกตนเองว่า "สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า" (ซึ่งไม่ได้เป็นสถานกำพร้าจริงอย่างที่ถูกต้องอย่างเป็นทางการโดยหน่วยงานรัฐ) ในบางกรณีพ่อแม่ และครอบครัวได้รับการชักจูงและ/หรือยินยอมส่งลูกของเขาไปที่นั่นเพราะหวังว่าเด็กอาจมีโอกาสได้รับการศึกษาและมีชีวิตที่ดีกว่า หากไปอยู่ในสถานที่เหล่านั้น จึงยอมส่งลูกไปอยู่ไกลเกินกว่าที่ตนเองจะปกป้องคุ้มครองได้ ซึ่งเป็นผลให้เด็กตกอยู่สภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยและเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 27 ●	สัญญาณใดบ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยง มีสัญญาณหลักๆ ห้าอย่างที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม	อ้างอิง บัตรข้อมูลให้ผู้อบรมนำกลับ (สิ่งที่ควรเฝ้าระวัง)
สไลด์ 28 ●	1. พฤติกรรมของเด็ก ให้ความใส่ใจต่อพฤติกรรมของเด็ก แม้เด็กจะมีอาการซึ่งเป็นสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเขาอาจถูกทารุณกรรมแต่อาการต่างๆ เหล่านี้ก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กถูกทารุณกรรมเสมอไป เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองเฝ้าระวังเด็กให้มากขึ้น: • อารมณ์แปรปรวน เก็บตัวเงียบ ซึมเศร้า โกรธฉุนเฉียวหรือก้าวร้าว • หนีออกจากบ้าน หรือหายออกจากบ้านเป็นระยะเวลานาน • การเรียนตกต่ำ และขาดเรียนโดยไม่มีสาเหตุ • ไม่มีเงินที่มาจากเงิน ของขวัญ โทรศัพท์มือถือที่ตนได้มา • ใช้สารเสพติด (เช่น ยาเสพติด และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์) • มีพฤติกรรมแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย • ถูกจัดอยู่ในพวก "เด็กสร้างปัญหา"	วิทยากรควรเน้นว่าจุดสำคัญคือการสังเกตพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงของเด็ก ซึ่งอาจเปลี่ยนจาก "ดี" เป็น "แย่" หลายครั้งที่เด็กเริ่มมีพฤติกรรม "แย่" แล้วไม่มีใครเห็นว่าเขาอาจจะตกอยู่ในภาวะเสี่ยง แต่แค่เห็นว่าเด็ก "สร้างปัญหา" ซึ่งทำให้เด็กมีความเสี่ยงยิ่งขึ้นต่อการทารุณกรรมที่อาจจะกำลังเกิด เพราะไม่มีใครเชื่อในการร้องทุกข์และการบอกเล่า เหตุการณ์ของเขา กรณีเช่นนี้เป็นความล้มเหลวที่นำเครือข่ายในการให้ความคุ้มครองต่อเด็กเหล่านั้น

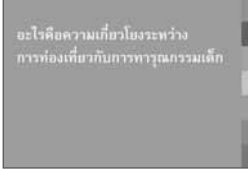

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 29 ●	2. พฤติกรรมของผู้ใหญ่คนอื่นๆ คอยสอดส่องพฤติกรรมของผู้ใหญ่คนอื่นๆ รอบตัวเด็ก รวมถึงคนในครอบครัว เพื่อนของครอบครัวและของเด็ก (อาจเป็นเยาวชนหรือเด็กที่โตกว่า) คนที่มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่น่าไว้วางใจ คนแปลกหน้า พฤติกรรมที่ต้องสังเกตคือ • การเอาใจใส่เกินควร • การให้ของขวัญ • การให้ความรักและการเอาใจใส่มากเกินไปจนเกินควร • การขอยูกับเด็กตามลำพัง • การไปหาเด็กในขณะที่ไม่มีผู้ใหญ่คนอื่นๆ อยู่ด้วย	
สไลด์ 30 ●	3. สัญญาณและอาการทางร่างกาย อาการทางร่างกายรวมไปถึงการตั้งครรภ์ บาดเจ็บตามร่างกาย หรือเป็นโรคที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อ (เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์)	
สไลด์ 31 ●	4. เมื่อเด็กเปิดเผยความลับ • บางครั้งเด็กไม่กล้าเปิดเผยความลับเรื่องการถูกทารุณกรรมกับพ่อแม่ แต่จะบอกเล่าให้ผู้ใหญ่ที่เขาไว้วางใจฟัง • คุณอาจเป็นคนแรกที่เด็กเข้ามาพูดคุยด้วย ข้อสำคัญคือต้องรับฟัง ไม่กล่าวโทษเด็ก และบอกเขาว่าคุณเชื่อในสิ่งที่เขาพูด • เด็กเล็กๆ อาจเปิดเผยด้วยวิธีการที่ไม่ใช่คำพูด เช่น การวาดภาพ หรือ ระบายสี เป็นต้น • วิทยากรควรแจ้งต่อผู้เข้าร่วมประชุมว่า เราจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นถึงวิธีการรับมือกับการเปิดเผยเรื่องการทารุณกรรมทางเพศอีกไม่นานต่อจากนี้	เราต้องรู้ว่าผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กบางคนพยายามอย่างมากที่จะหาข้ออ้างหรือหาเหตุผลให้กับการกระทำและพฤติกรรมของตนโดยบอกกับคนอื่นว่า “มันเป็นอุบัติเหตุ” หรือ เด็ก “ตีความเหตุการณ์ผิด” ผู้ทำทารุณกรรมบางคนยืนยันกรานว่าเด็กโกหกเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นหรือเป็น “เด็กสร้างปัญหา” หรือ เด็กนำเสนอทางเพศเพื่อพยายามที่จะลดความน่าเชื่อถือของเด็กที่ตกเป็นผู้เสียหาย ดังนั้นตัวแทนชุมชนจึงจำเป็นต้องตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้และไม่ควรให้อะไรมาหยุดยั้งความรับผิดชอบในการให้ความคุ้มครองเด็ก เพราะนี่คือเหตุผลสำคัญของการให้ความมั่นใจกับเด็กว่าคุณกำลังฟังเขาและเชื่อในสิ่งที่เขาบอกคุณ

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 32 ●	5. สัญญาณเตือนในชุมชน • เด็กคนไหนก็สามารถตกเป็นเหยื่อของการทารุณกรรมทางเพศได้ แต่ปัจจัยที่ระบุง้างล่างนี้ ยิ่งทำให้เด็กมีความเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม รวมทั้งการถูกทารุณกรรมทางเพศ มากขึ้น – เด็กขอดาน เด็กที่ไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษา – เด็กหนีออกจากบ้าน เด็กเร่ร่อนตามท้องถนน โดยไม่มีพ่อแม่ดูแล – เด็กจากครอบครัวที่มีความเสี่ยง (ชนกลุ่มน้อย รายได้ต่ำ เป็นคนต่างด้าว มาจากครอบครัวที่ใช้ความรุนแรง) – เด็กติดเกมส์อินเทอร์เน็ต – สถาบันเทิงและบริการการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมกับอุตสาหกรรมการขายบริการทางเพศ	
อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างเทคโนโลยีกับการทารุณกรรมเด็ก		
สไลด์ 33 ●	ความหมายของเทคโนโลยีดิจิทัล: • ทุกๆ วันจะมีการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ ออกมา เพื่อให้เรามีโอกาสได้รับข้อมูลข่าวสารและสื่อสารกับคนทั่วโลก • ตัวอย่างเช่น คนทุกวันนี้ไม่ได้ใช้โทรศัพท์มือถือเพื่อพูดเท่านั้น แต่ใช้เพื่อส่งข้อความ สื่อสารกัน โดยผ่านทางวีดีโอ ส่งภาพหรือส่งวีดีโอให้กัน ใช้ระบบนำทางจีพีเอส (แผนที่) เข้าอินเทอร์เน็ต และอีกมากมาย • อินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นส่วนสำคัญในชีวิตของหลายคน เห็นได้ง่ายๆ เช่น อินเทอร์เน็ตช่วยให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารหรือกระจายข้อมูล ติดต่อสื่อสารกันผ่านทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทั่วโลก	

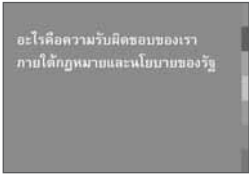
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	• คนทั่วไปสามารถใช้อินเทอร์เน็ตบนคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ ไอแพด แท็บเล็ต หรือเครื่องมืออื่นๆ เมื่ออยู่ในอินเทอร์เน็ตหรือ “ออนไลน์” ก็สามารถทำกิจกรรมได้มากมาย เช่น หาหรือป้อนข้อมูล หาหรือส่งรูปภาพหรือวิดีโอให้กัน รับ-ส่งอีเมล ส่งข้อความด่วนหรือพูดคุยกับคนอื่น เครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น หาเพื่อนและสื่อสารกับเพื่อนผ่านทางเฟสบุ๊ก หรือทวิตเตอร์ หรือทางไลน์) และเล่นเกมส์ • ดังนั้น เมื่อเราพูดถึง “เทคโนโลยีดิจิทัล” เราพูดถึงเครื่องมือ กลไกและระบบทุกอย่างเหล่านี้ทั้งที่เป็นรูปธรรมจริงและรูปธรรมที่สร้างขึ้นให้เหมือนจริงโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเข้าช่วย	
สไลด์ 34 •	ความเสี่ยงใดบ้างที่มากับเทคโนโลยีใหม่ๆ • ในสภาพแวดล้อมที่เป็นรูปธรรมเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่และคนที่เขารู้จัก แต่ในโลกดิจิทัลจะเป็นสภาพแวดล้อมอีกแบบหนึ่งที่เด็กสามารถติดต่อกับผู้คนซึ่งเขาไม่รู้จักทั้งที่เป็นเด็กเหมือนกันและเป็นผู้ใหญ่ • เทคโนโลยีดิจิทัลมีความสำคัญมากขึ้นสำหรับคนรุ่นใหม่ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เด็กๆ ต้องเข้าใจเทคโนโลยีนี้เพื่อเตรียมเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ซึ่งเขาอาจต้องใช้เทคโนโลยีนี้เพื่อการทำงานและดำเนินชีวิต ดังนั้น จึงต้องเข้าใจทั้งประโยชน์และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีนี้ • เทคโนโลยีดิจิทัลให้โอกาสดีๆ มากมายแก่เราและลูกหลานของเรา แต่มันคือ “สภาพแวดล้อม” ใหม่ ที่เราต้องมั่นใจว่าลูกหลานของเราจะต้องทำอะไร เข้าใจในความเสี่ยง และรู้จักวิธีป้องกันตัวเองจากความเสี่ยงซึ่งรวมไปถึงความเสี่ยงจากการถูกรุกรานกรรมทางเพศ	

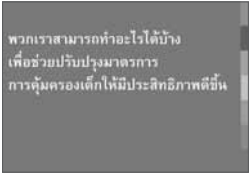
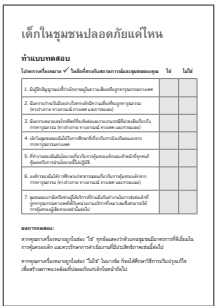
สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	? <i>คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย (ข้อเลือกที่อาจใช้หรือไม่ใช้ก็ได้):</i> • วิทยากรขอให้ผู้เข้าร่วมประชุมช่วยกันระดมความคิดเกี่ยวกับความเสี่ยงที่เป็นไปได้ต่อความปลอดภัยของเด็กซึ่งเป็นผลมาจากการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	ตัวอย่างคำตอบเกี่ยวกับความเสี่ยงที่มากกับเทคโนโลยีดิจิทัล • เมื่อเราให้ข้อมูล/ภาพ ลงในอินเทอร์เน็ต เราไม่สามารถเอาออกได้ • เด็กอาจให้ข้อมูลส่วนตัวกับคนแปลกหน้าผ่านทางอินเทอร์เน็ต • เด็กอาจเป็นเพื่อนกับคนที่ไม่เคยรู้จักผ่านทางเทคโนโลยีดิจิทัล และนัดหมายมาพบกัน • ผู้ทำทารุณกรรมอาจใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อเตรียมเด็กสำหรับการทารุณกรรมในขั้นต่อไป ผู้ทำทารุณกรรมที่เป็นผู้ใหญ่ก็อาจหลอกว่าตนเองเป็นเด็กเพื่อสร้างความสัมพันธ์และทำให้เข้าถึงเด็กได้ง่าย ซึ่งจะนำมาสู่การหลอกลวงและการขอมีสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กในขั้นต่อไป • ภาพเกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศกระจายแพร่หลายทางเทคโนโลยีดิจิทัล • ผู้ทำทารุณกรรมใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อหาที่อยู่และข้อมูลส่วนตัวของเด็ก (เช่น เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ ชื่อโรงเรียน ฯลฯ หรือภาพถ่ายส่วนตัว) • ผู้ทำทารุณกรรมใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการรักษาความสัมพันธ์และนัดหมายพบปะกับเด็กที่ตนเองจะทำทารุณกรรม • ผู้ทำทารุณกรรมใช้เกมออนไลน์เพื่อเลือกเด็กที่เป็นเป้าหมายและทำความรู้จักเพื่อทำทารุณกรรมในเวลาต่อมา

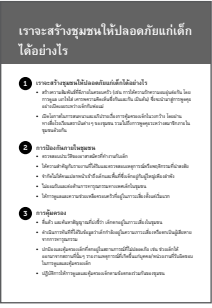

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 35 ●	ผู้ใหญ่จะรับมือกับความเสี่ยงที่มากกับเทคโนโลยีใหม่ๆ อย่างไร • ผู้ใหญ่จำนวนมากบอกว่าโลกเทคโนโลยีไปเร็วมากจนตามไม่ทัน • มีวิธีการง่ายๆ ที่ผู้ใหญ่ทำได้เพื่อเพิ่มความปลอดภัยของเด็กเมื่อใช้เทคโนโลยีอย่างเช่นคอมพิวเตอร์ แท็บเล็ต และ/หรือโทรศัพท์มือถือ • ช่วยให้เด็กเข้าใจว่าเราสามารถรักษาความปลอดภัยได้เมื่อเราติดต่อกันผ่านทางเทคโนโลยี ดิจิตอลเช่นเดียวกับที่เราพูดกับคนอื่นแบบพบหน้ากัน • ยกตัวอย่างเช่น – แนะนำเด็กไม่ให้เปิดเผยรายละเอียดส่วนตัว (เช่น เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ ชื่อโรงเรียน ฯลฯ) หรือภาพถ่ายส่วนตัว) – ข้อมูลส่วนตัวออนไลน์ควรเก็บอย่างเป็นส่วนตัวที่สุดและไม่เปิดให้คนทั่วไปเข้าถึงได้ – สอนเด็กเกี่ยวกับ “การร้องเรียนออนไลน์” หลายเว็บไซต์ เช่น แฟชบุ๊ก ทวิตเตอร์ ยูทูบ อินสตาแกรม สไกป์ บอกวิธีง่ายๆ ในการ “ร้องเรียน” ผู้ที่ใช้งานหรือเผยแพร่สิ่งที่ไม่เหมาะสม – สนับสนุนให้เด็กพูดคุยกับคุณเมื่อเขารู้สึกไม่สบายใจในการสื่อสารผ่านเทคโนโลยี ดิจิตอล – เตือนเด็กให้รู้จักควบคุมข้อมูลตัวเองและสิ่งที่พบเห็นในโลกออนไลน์ • สิ่งผู้ใหญ่ควรทำ – คอยตรวจสอบและรับรู้ว่าเด็กทำอะไรผ่านทางเทคโนโลยีดิจิตอล – สอบถามเด็กเกี่ยวกับเว็บไซต์และห้องสนทนาที่เขาเข้าไปใช้หรือเป็นสมาชิก – กำหนดเวลาที่เหมาะสมสำหรับการใช้เทคโนโลยีดิจิตอล	หากมีคนติดต่อเด็กผ่านทางเทคโนโลยีดิจิตอล และทำให้เด็กวิตกกังวลหรือไม่สบายใจ ควรรายงานไปที่เว็บไซต์ต่อไปนี้ • http://www.facebook.com/help/reportlinks • https://support.twitter.com/forms/abusiveuser • http://www.youtube.com/yt/policyandsafety/reporting.html • http://help.instagram.com/165828726894770 • https://support.skype.com/en/faq/FA10001/how-do-i-report-abuse-by-someone-in-skype?

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
อะไรคือความเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก		
สไลด์ 36	• ธุรกิจการท่องเที่ยวเกิดเพิ่มขึ้นทั่วโลกรวมทั้งภูมิภาคนี้ • ธุรกิจการท่องเที่ยวที่เติบโตและขยายตัวสามารถนำประโยชน์มากมายมาสู่ประเทศและชุมชน • นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบและเคารพวัฒนธรรมท้องถิ่น สภาพแวดล้อมและประชาชนเมื่อเขามาท่องเที่ยวหรืออาศัยอยู่ในประเทศชั่วระยะหนึ่ง • อย่างไรก็ตาม เด็กๆ ยังมีความเสี่ยงที่มากับจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นและการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยว	
สไลด์ 37	? <i>คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย:</i> • วิทยากรขอให้ผู้เข้าร่วมช่วยกันคิดถึงความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเด็กที่เป็นไปได้ซึ่งมากับการท่องเที่ยวที่กำลังเติบโตในชุมชนของเขา	ตัวอย่างคำตอบ: • การเปรียบเทียบความแตกต่างของผู้คนและวัฒนธรรมสามารถนำไปสู่ความขัดแย้ง และการใช้อำนาจ/การใช้เงินในทางที่ผิด • เด็กได้รับผลกระทบจากการดูโฆษณาในทางลบ • เด็กอาจถูกใช้ให้หารายได้ด้วยการขอเงินหรือเร่ร่อนตามถนน ซึ่งเสี่ยงต่อการถูกทารุณกรรม • นักท่องเที่ยวอาจแสวงหาโอกาสเพื่อเข้าเยี่ยมเยียนสถานที่ซึ่งอนุญาตเฉพาะผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจได้เท่านั้น เช่น สถานเด็กกำพร้า โรงเรียน บ้านพัก ฯลฯ การยอมให้ผู้ใหญ่ที่ไม่รู้จักเข้าไปอาจสร้างความเสี่ยงที่เด็กจะถูกทารุณกรรม • สถานบันเทิงยามค่ำคืน หรือสถานขายบริการทางเพศอาจเพิ่มขึ้นเพื่อให้บริการนักท่องเที่ยว และสถานที่ดังกล่าวอาจเป็นที่ล่อใจเด็ก หรือ มีการแสวงประโยชน์จากเด็ก • พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กอาจตกลงตามข้อเสนอของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่จะให้บ้านพักหรือให้การศึกษาแก่ลูกหลานของเขา โดยเสนอให้ย้ายเด็กออกจากบ้านที่เขาได้รับการปกป้องคุ้มครอง ซึ่งอาจทำให้เด็กต้องเสี่ยงกับการถูกทารุณกรรม

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 38 ● ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กในบริบทการท่องเที่ยว นิยามคือ ผู้ใดก็ตาม หรือ องค์กรที่ใดๆ ทำไมชอบด้วยใจใส่ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตามไม่ว่าจะทางเพศใดไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม	• มีนักท่องเที่ยวต่างชาติบางส่วน (ส่วนน้อย) ที่ใช้การท่องเที่ยวเพื่อหาโอกาสทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก ผู้กระทำผิดโดยอาศัยการท่องเที่ยวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก ได้แก่ นักท่องเที่ยว นักเดินทาง หรือ ชาวต่างชาติที่พักอาศัยในพื้นที่ที่ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กในประเทศหนึ่งหรือในหลายประเทศที่เดินทางไปเที่ยวหรือไปพักอาศัยอยู่ • ในขณะที่การท่องเที่ยวนำประโยชน์มากมายมาสู่ประเทศและชุมชนของเรา เรายังจำเป็นต้องรู้ว่ามีความเสี่ยงที่เกิดขึ้นกับเด็ก จากธุรกิจการท่องเที่ยว และเราต้องปกป้องเด็ก ไม่ให้คนต่างชาติหรือคนในประเทศมาทำทารุณกรรมเขาได้ • ข้อมูลที่ให้ไปแล้วเกี่ยวกับผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กก็สามารถนำมาใช้ได้กับการอภิปรายเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวแบบมุ่งมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก	
สไลด์ 39 ● ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กสามารถได้เบาะแสของการท่องเที่ยวอย่างไร • การไปลงชุมชน • ขาดการฝึกอบรม • ขาดการเข้าถึงข้อมูล • ขาดการเข้าถึงบริการ • ขาดการเข้าถึงข้อมูล • ขาดการเข้าถึงข้อมูล	• ดั้งที่โต้แย้งเปลี่ยนความคิดเห็นกันมาแล้วว่า ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กใช้วิธีการมากมาย เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ตนเองมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก • บริบทเฉพาะของการท่องเที่ยวและธุรกิจการท่องเที่ยว – ผู้ทำทารุณกรรมบางคนวางแผนล่วงหน้าเพื่อทารุณกรรมเด็กในสถานที่ที่เจาะจง – ผู้ทำทารุณกรรมบางคนแสวงหาประโยชน์จากบรรยากาศในวันหยุดเพื่อทารุณกรรมเด็ก	วิทยากรสามารถเพิ่มเติมข้อมูลซึ่งนำมาจากกรณีศึกษาในท้องถิ่นประเทศ/ต่างประเทศที่สำคัญจะต้องย้ำว่าไม่ว่าในสภาพการณ์ใดที่กล่าวถึง ผู้ทำทารุณกรรมส่วนใหญ่มักจะเป็นคนในท้องถิ่นนั้นๆ

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
	- ผู้ทำทารุณกรรมบางคนเดินทางไปต่างประเทศเพื่อต้องการจะไปยังที่มีรายงานว่า มีบริการทางเพศจากเด็ก - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนเดินทางไปต่างประเทศและพักอาศัยอยู่ครั้งละเป็นเดือนหรือเป็นปี กรณีอย่างนี้ดูไม่ค่อยเป็นนักท่องเที่ยวแต่เหมือนคนต่างชาติที่มากพักอาศัยอยู่ในบ้านหรือแฟลตของตัวเอง - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อทำทารุณกรรมเด็กข้ามประเทศ (เช่น ใช้เว็บแคม) - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนทำงานเป็นอาสาสมัคร ครู หรือแพทย์ในต่างประเทศ และทำทารุณกรรมเด็กที่ตนรู้จักผ่านทางการทำงานเพื่อการกุศล เช่น สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า โรงเรียน คลินิก ฯลฯ - ผู้ทำทารุณกรรมบางคนใช้ผู้จัดซื้อจัดหาในท้องถิ่นและเครือข่ายเพื่อให้ช่วยหาเด็กมาทำทารุณกรรม พบว่ามีหลายคนคอยช่วยผู้ทำทารุณกรรมให้เข้าถึงเด็กและทำทารุณกรรมเด็ก	
อะไรคือความรับผิดชอบของตัวแทนชุมชนภายใต้กฎหมายและนโยบาย		
สไลด์ 40 ●	ในฐานะตัวแทนชุมชน ถือว่าท่านเป็น “ผู้ดูแลเด็ก” โดยมีความรับผิดชอบชัดเจนตามกฎหมาย	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 41	วิทยากรแจกแจงเค้าโครงสั้นๆ ของข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคมของตัวแทนชุมชนภายใต้กฎหมายและนโยบาย/แผนยุทธศาสตร์ ? <i>คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย (ทางเลือก):</i> อะไรคือเจตนารมณ์ของยุทธศาสตร์/แผนปฏิบัติงานแห่งชาติสำหรับงานของเราในระดับชุมชน เจตนารมณ์ดังกล่าวมีอิทธิพลและมีผลกระทบต่อการทำงานของเราในการปกป้องคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศอย่างไร	ให้ข้อมูลแผนยุทธศาสตร์และแผนการดำเนินงานระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับการรณรงค์ให้ความคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม โดยเฉพาะการปฏิบัติงานในชุมชน ส่วนนี้ควรให้ตัวแทนภาครัฐเป็นผู้นำเสนอตามความเหมาะสม ควรอ้างอิงนโยบายการท่องเที่ยวที่มีอยู่หรือขอขยายการทำงานซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทของชุมชน
เราสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยให้การปกป้องคุ้มครองเด็กมีประสิทธิภาพมากขึ้น		
สไลด์ 42	💡 <i>กิจกรรม: ชุมชนของฉันทพลอดภัยสำหรับเด็กแค่นั้น (เป็นข้อเลือกที่จะทำหรือไม่ก็ได้สำหรับการอบรมเต็มวัน)</i> ให้ผู้เข้าร่วมสำรวจโน้ตบัตรข้อมูลที่ให้นำกลับแล้วนับว่าได้กี่คะแนน ให้ผู้เข้าร่วมยกมือขึ้นหากเขาได้เจตคณและให้คำแนะนำในความพยายามป้องกันคุ้มครองเด็กของชุมชนของเขา ถามคำถามเกี่ยวกับมาตรการในการปกป้องคุ้มครองเด็กและความสำเร็จที่ได้รับ ขอให้คนที่ได้หกดคะแนนหรือน้อยกว่ายกมือขึ้นอธิบายว่าเขาอยู่ในช่วงที่ดีที่สุดที่จะลงมือปฏิบัติการเชิงบวกเพื่อป้องกันเด็กจากการทารุณกรรม อธิบายว่าบางคนที่ไม่ทราบคำตอบทั้งหมดและหมายความว่าเราต้องพัฒนาความคิดให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าชุมชนกำลังทำอะไรเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็ก	อ้างอิง บัตรข้อมูลให้ผู้อบรมนำกลับ (ชุมชนของฉันทพลอดภัยสำหรับเด็กอย่างไร) วิทยากรรวบรวมคำตอบจากแบบทดสอบก่อนเริ่มการอบรม และใช้เป็นแนวทางในการเสนอแนะแนวทางต่อตัวแทนชุมชนเมื่อเขากำลังพิจารณาหาวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก สังเกตระดับการรับรู้เกี่ยวกับคำถามซึ่งสามารถบันทึกลงในตารางรายงานจากวิทยากรหลังการฝึกอบรม/ประชุม (ภาคผนวก 9) เมื่อเสร็จการอบรม

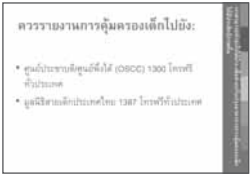

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 43 ●	• ในฐานะตัวแทนชุมชนเราจำเป็นต้องตื่นตัวในการมีความพยายามที่จะจัดการกับการทารุณกรรมทางเพศเด็กในธุรกิจการท่องเที่ยว • สิ่งที่ตัวแทนชุมชนสามารถทำได้เพื่อคุ้มครองเด็กแบ่งออกเป็นสามด้านหลักๆ คือ 1. การเปิดโอกาสให้มีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในวงกว้าง 2. การป้องกัน 3. การคุ้มครอง • ในแต่ละด้านดังกล่าว เราจำเป็นต้องทำงานร่วมกันและประสานงานกัน • ให้เรามาดูในรายละเอียดของแต่ละหัวข้อ	อ้างอิง บัตรข้อมูลให้ผู้อบรมนำกลับไป (เราจะทำให้ชุมชนของเราปลอดภัยสำหรับเด็กได้อย่างไร)
สไลด์ 44 ●	1. การเปิดโอกาสให้มีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในวงกว้าง • การนั่งเฉยเมื่อมีการทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการให้การคุ้มครองของเด็ก • ดังที่เราคุ้นตาวีเด็กและผู้ใหญ่มักจะไม่บอกผู้อื่นหรือแจ้งความเมื่อถูกทารุณกรรม ในกรณีเช่นนี้ผู้ทำทารุณกรรมก็จะทำต่อไปเรื่อยๆ ตัวเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายเองและชุมชนก็จะได้รับกระทบที่รุนแรงขึ้น • การเปิดกว้างในการสนทนาและสื่อสารต้องทำอย่างน้อยสองระดับ	วิทยากรควรค้นหาและยกตัวอย่างของการเปิดกว้างในการสนทนาและสื่อสารทั้งในระดับท้องถิ่นและประเทศ ซึ่งเหมาะสมกับบริบทของชุมชนที่กำลังจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้
สไลด์ 45 ●	• ระดับแรกคือ ส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์ที่มีการสื่อสารกันอย่างเปิดเผยระหว่างเด็กกับพ่อแม่/ผู้ดูแลเด็ก • เด็กสามารถพูดคุยกับผู้ใหญ่ที่เขาไว้วางใจได้เมื่อรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัย • หากคุณอยู่ในฐานะนี้คุณควรรับฟัง และไม่กล่าวโทษเด็กหากเขาบอกเล่าเรื่องการถูกทารุณกรรมให้ทราบ	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 46 •	• ระดับที่สอง คือ การสนทนาในระดับชุมชน • ในฐานะตัวแทนชุมชน เรามีบทบาทสำคัญในการเพิ่มการรับรู้และกระตุ้นให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสนทนาอย่างเปิดกว้างโดยตรงกับเด็ก ครอบครัว ชุมชน และโดยผ่านทางสื่อ • เราสามารถสนับสนุนให้เกิดการสนทนาอย่างเปิดกว้างเรื่องการคุ้มครองเด็กในโรงเรียน สถาบันและศูนย์ชุมชนต่างๆ • ซึ่งรวมถึงไปถึงการยกระดับการรับรู้และให้การศึกษากับเด็กและเยาวชนถึงวิธีการที่เขาจะสามารถป้องกันตัวเองให้รอดพ้นจากการทารุณกรรมทางเพศได้ • การเปิดกว้างในการสนทนาและสื่อสารจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในระดับที่กว้างขึ้นคือจากระดับบุคคลไปจนถึงระดับชุมชนและประเทศ	
สไลด์ 47	ตัวอย่างการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ มีตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับกิจกรรมในระบบการศึกษาวมรวมที่เป็นบริการสาธารณะจากรัฐ และการที่ระบบดังกล่าวได้ช่วยยกระดับความรู้ความเข้าใจของคนในสังคมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กบ่อยครั้งที่กิจกรรมออกมาในรูปของการศึกษาผ่านทางสื่อหลัก (วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์) และออนไลน์ และตัวอย่างกรณีออนไลน์มาจากประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งศูนย์ออนไลน์เพื่อป้องกันการแสวงประโยชน์จากเด็ก โดยสร้างเว็บไซต์ที่ให้ข้อมูลแก่เด็ก พ่อแม่ และครู ถึงวิธีการดูแลเด็กให้ปลอดภัยในสภาพแวดล้อมออนไลน์ ? คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย (ทางเลือก): • อะไรบ้างที่เป็นตัวอย่างที่ดีของการเปิดกว้างในการสนทนาและสื่อสารซึ่งเกิดขึ้นในชุมชนหรือประเทศของคุณ • มีโอกาสอื่นใดบ้างที่จะสร้างเพิ่มเติมไปจากตัวอย่างเหล่านี้	วิทยากรควรพยายามรวบรวมตัวอย่างในระดับประเทศหรือในระดับท้องถิ่นซึ่งเหมาะสมกับบริบทของชุมชนที่เข้าร่วมการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตัวอย่างของการสนทนาอย่างเปิดกว้างในท้องถิ่น เช่น เรื่องการใช้ถนนอย่างปลอดภัย (ยกตัวอย่างว่าต้องมีใบอนุญาตขับขี่ วิธีการการข้ามถนนที่ปลอดภัย อุทกภัยและเตือนภัยอากาศ เป็นต้น) วิทยากรตั้งคำถามว่าชุมชนควรพูดคุยและเตรียมการในเรื่องนี้อย่างไร

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 48 ● สไลด์ 48: การป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในขั้นแรก • การป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในขั้นแรก สามารถป้องกันเด็กจากอันตรายรุนแรงและความเสียหายที่ตามมาในระยะยาว • วิธีการป้องกันสามารถทำได้ในสถานที่ต่างๆ มากมาย • เช่น โรงเรียน สถานเลี้ยงเด็ก สหามเด็กเล่นและสถานที่สาธารณะอื่นๆ	2. การป้องกัน • การป้องกันเด็กจากการรักษา • ความพยายามของคุณที่จะป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในขั้นแรก สามารถป้องกันเด็กจากอันตรายรุนแรงและความเสียหายที่ตามมาในระยะยาว • วิธีการป้องกันสามารถทำได้ในสถานที่ต่างๆ มากมาย • เช่น โรงเรียน สถานเลี้ยงเด็ก สหามเด็กเล่นและสถานที่สาธารณะอื่นๆ	วิทยากรควรค้นหาและให้ตัวอย่างกิจกรรมเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กของท้องถิ่นและประเทศซึ่งมีความเหมาะสมกับบริบทของชุมชนที่กำลังจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอยู่
สไลด์ 49 ● สไลด์ 49: ตัวอย่างของวิธีการคุ้มครองเด็กภายในสถาบัน • ตรวจสอบประวัติและคัดกรองผู้ที่จะมาจ้างให้มาทำงานกับเด็ก เช่น ครู ทั้งที่เป็นคนในประเทศและต่างประเทศ • ให้ความสำคัญกับรายงานที่ได้รับและตรวจสอบสิ่งที่น่าสงสัย • จำกัดโอกาสคนแปลกหน้าในการเข้าถึงเด็ก • จำกัดพื้นที่ที่เด็กสามารถอยู่ตามลำพังกับผู้ใหญ่คนอื่น • นโยบายนี้สามารถปรับปรุงให้เป็นทางการเพื่อใช้กับทุกสถาบันในท้องถิ่นได้	• ตัวอย่างของวิธีการคุ้มครองเด็กภายในสถาบัน เช่น – ตรวจสอบประวัติและคัดกรองผู้ที่จะมาจ้างให้มาทำงานกับเด็ก เช่น ครู ทั้งที่เป็นคนในประเทศและต่างประเทศ – ให้ความสำคัญกับรายงานที่ได้รับและตรวจสอบสิ่งที่น่าสงสัย – จำกัดโอกาสคนแปลกหน้าในการเข้าถึงเด็ก – จำกัดพื้นที่ที่เด็กสามารถอยู่ตามลำพังกับผู้ใหญ่คนอื่น • นโยบายนี้สามารถปรับปรุงให้เป็นทางการเพื่อใช้กับทุกสถาบันในท้องถิ่นได้	
สไลด์ 50 ● สไลด์ 50: รณรงค์ต่อต้านการทารุณกรรมทางเพศเด็กในชุมชน • รณรงค์ต่อต้านการทารุณกรรมทางเพศเด็กในชุมชนในโอกาสต่างๆ เช่น ในงานเทศกาลของชุมชน ในการประชุมใหญ่ๆ และการประกาศเมื่อโอกาสเหมาะสม ไม่เพียงสร้างความมั่นใจให้กับสมาชิกในชุมชนแต่ยังเป็นการปราบปรามผู้ที่ต้องการทำทารุณกรรมอีกด้วย	• รณรงค์ต่อต้านการทารุณกรรมทางเพศเด็กในชุมชนในโอกาสต่างๆ เช่น ในงานเทศกาลของชุมชน ในการประชุมใหญ่ๆ และการประกาศเมื่อโอกาสเหมาะสม ไม่เพียงสร้างความมั่นใจให้กับสมาชิกในชุมชนแต่ยังเป็นการปราบปรามผู้ที่ต้องการทำทารุณกรรมอีกด้วย	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 51 •	• อีกตัวอย่างของการป้องกันคุ้มครองเด็กคือโครงการที่เข้าไปดูแลครอบครัวที่มีความเปราะบางตั้งแต่เนิ่นๆ เพื่อช่วยให้เด็กมีความปลอดภัย • ซึ่งรวมถึงเมื่อเกิดความสงสัยหรือมีรายงานเกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่เหมาะสม หากเราได้ลงมือปฏิบัติการทันทีก็สามารถป้องกันการทารุณกรรมที่กำลังจะเกิดตามมาได้	
สไลด์ 52	ตัวอย่างการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ ในหลายประเทศมีกฎหมายบังคับให้ตรวจสอบประวัติใครก็ตามที่สมัครทำงานหรือเป็นอาสาสมัครทำงานกับเด็ก โดยนายจ้างจะตรวจสอบกับสถานีตำรวจในท้องถิ่นและสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อดูว่าคนที่จ้างเคยมีประวัติถูกลงโทษซึ่งอาจทำให้เขาไม่เหมาะสมที่จะทำงานกับเด็ก (เช่น มีความผิดคดีอาญาต่อเด็ก คดียาเสพติด หรือการใช้ความรุนแรง) ? คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย (ทางเลือก): • ตัวอย่างกิจกรรมของการป้องกันเด็กที่เกิดขึ้นในชุมชนหรือในประเทศของคุณมีอะไรบ้าง • มีโอกาสอื่นใดบ้างที่จะทำเพิ่มเติมไปจากตัวอย่างเหล่านี้	
สไลด์ 53 •	3. การคุ้มครอง • การคุ้มครองคือการค้นหาเด็กที่มีความเสี่ยงและลงมือปฏิบัติการให้การช่วยเหลือที่เหมาะสม • ที่สำคัญคือรู้ว่าต้องทำอะไรและทำอย่างไรเมื่อได้รับข้อมูลว่าอาจมีการทารุณกรรมเกิดขึ้น • วิธีที่คุณจะได้รับข้อมูล – การตั้งข้อสงสัยของคุณเองต่อข้อมูลที่ได้รับหรือเหตุการณ์ที่สังเกตเห็น – ได้ข้อมูลจากเด็ก – ได้ข้อมูลจากผู้ใหญ่ – ได้ข้อมูลทางอ้อมจากบุคคลใดบุคคลหนึ่ง	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 54 •	คุณจะได้รับมืออย่างไรเมื่อเด็กเปิดเผยเรื่องราวการถูกทารุณกรรมให้ทราบ หากเด็กเปิดเผยว่าเขาถูกทารุณกรรม • ฟังอย่างตั้งใจ และเอาใจจริงเอจจิง • ให้ความมั่นใจแก่เด็กว่าเขาทำถูกต้องแล้วที่นำข้อมูลนี้มาบอกและเขาไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ หรือไม่ควรถูกตำหนิ กล่าวโทษจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น • อธิบายให้เด็กทราบว่า คุณต้องให้ข้อมูลที่แก่บุคคลที่เหมาะสมและหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กต่อไปเพื่อความปลอดภัยของเด็กเอง (อย่าให้สัญญาว่าจะเก็บข้อมูลที่ไ้เป็นความลับ) • ไม่ทำตัวเป็นพนักงานสืบสวน นอกเสียจากว่าคุณเป็นนักสังคมสงเคราะห์หรือตำรวจ • ถามคำถามได้ แต่ไม่ใช่คำถามนำ (เช่น คำถามที่เจาะจงคำตอบ) • ทำบันทึกรายงานเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับฟังทันทีหลังจากการสนทนา แต่ไม่ทำต่อหน้าเด็ก เด็กไม่ควรได้ยินใครพูดถึงเรื่องที่เขาเปิดเผยอีกเพื่อไม่ให้เขารู้สึกสับสน วิดกกังวลหรือรู้สึกผิด • ให้ความสำคัญกับเรื่องที่เขาเปิดเผย และเก็บเป็นความลับ แต่แจ้งข้อมูลให้เจ้าหน้าที่ที่เหมาะสมทราบเท่านั้น • อย่าประเมินความสำคัญของตัวเองต่ำไป แต่ก็ไม่ควรทำตัวเป็นผู้รับผิดชอบจัดการกับปัญหา แต่เพียงลำพัง • คุณจำเป็นต้องแจ้งข้อมูลที่ไ้แก่เจ้าหน้าที่ซึ่งสามารถช่วยเหลือในสถานการณ์ บางครั้งตัวแทนชุมชนอื่นๆ (เช่น สำนักงานอนามัย ตำรวจ การเคหะ มูลนิธิ และหน่วยงานบริการสังคมต่างๆ) อาจมีข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยของเด็กคนนั้นแล้ว เมื่อรวมกับคำบอกเล่าของเด็กก็จะทำให้เพิ่มสำคัญต่อการรักษาความปลอดภัยของเด็ก หากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ได้รับข้อมูลดังกล่าวก็อาจส่งผลให้เด็กต้องตกอยู่สภาวะแวดล้อมที่เป็นอันตรายร้ายแรงได้ • ฟังระลึกเสมอว่าความปลอดภัยของเด็กสำคัญที่สุด	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
สไลด์ 55 ●	ให้รายละเอียดที่ติดต่อได้ของเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายในท้องถิ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่งต่อข้อมูลและให้การคุ้มครองเด็กต่อไป	อ้างอิง บัตรข้อมูลให้ผู้อบรมนำกลับ (ใครอีกบ้างที่สามารถช่วยได้) และให้รายละเอียดสถานที่ที่ติดต่อได้ในระดับท้องถิ่นหรือระดับประเทศแก่ผู้เข้าร่วม
สไลด์ 56 ●	สรุป • ปฏิบัติการทันทีที่ได้รับข้อมูลว่าเด็กอยู่ในความเสี่ยงหรือเป็นเหยื่อของการทารุณกรรม • ให้การป้องกันทางกายกับเด็กที่อยู่ในสถานการณ์ที่น่าสงสัย • ส่งเรื่องต่อไปยังบุคคล/หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง • ติดตามดำเนินการตามขั้นตอนที่ได้ตกลงกันไว้ในชุมชน	

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อแนะนำเพิ่มเติม
	? <i>คำถามเพื่อให้แสดงความคิดเห็น/อภิปราย:</i> • ตรวจสอบผู้เข้าร่วมว่าเข้าใจถึงขั้นตอนต่างๆ ในการดำเนินการหรือไม่ หากพบว่าเด็กตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยง • ขั้นตอนที่ดำเนินการได้จะขึ้นอยู่กับตำแหน่งหน้าที่ของงานและอำนาจอย่างเป็นทางการในชุมชน เช่น ตำรวจมีอำนาจจับกุมและสืบสวนคดี รวมทั้งจัดขบวนผู้ที่เกี่ยวข้องในการนำเด็กมาสู่การทารุณกรรม • ที่สำคัญที่สุดในทุกกรณีคือต้องแน่ใจว่าความปลอดภัยของเด็กต้องมาก่อน ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีที่พบเด็กถูกทารุณกรรม สิ่งแรกที่ต้องทำคือให้การคุ้มครองทางกายกับเด็กก่อน ซึ่งหมายถึงการแยกตัวผู้ที่สงสัยว่าเป็นผู้ทำทารุณกรรมออกไปจากตัวเด็ก พึงตระหนักว่าเด็กไม่ควรถูกแยกออกจากครอบครัว เว้นแต่ว่าครอบครัวเป็นสาเหตุของการทำทารุณกรรมต่อเด็ก	
สไลด์ 57	💡 <i>กิจกรรม: กระถินศึกษา</i> • แบ่งผู้เข้าร่วมเป็นกลุ่มย่อย • ให้มีตัวแทนจากหลายภาคส่วนอยู่ในแต่ละกลุ่ม (เช่น ภาคการศึกษา อำนวย สังคมสงเคราะห์ กฎหมาย เป็นต้น) • แจกสถานการณ์จำลองให้กลุ่มละเรื่อง จาก<i>กรณีศึกษา (ภาคผนวก 7)</i> • ขอให้แต่ละกลุ่มอภิปรายกรณีศึกษาและตอบคำถามที่ให้ หากมีเวลาอาจเพิ่มกรณีศึกษาให้แต่ละกลุ่มได้อีก • แลกเปลี่ยนความคิดเห็นคำตอบของแต่ละกลุ่ม • หลังจากแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเสร็จ ให้ถามกลุ่มอื่นๆ ว่ามีอะไรจะเพิ่มหรือไม่	วิทยากรควรเลือกกรณีศึกษาที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชน (<i>ภาคผนวก 7</i>) และเตรียมสำเนาไว้ล่วงหน้า เพื่อแจกจ่ายให้กับผู้เข้าร่วมต่อไป

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 58	กิจกรรม: การสร้างชุมชนให้ปลอดภัยสำหรับเด็ก – แผนการคุ้มครองเด็กของเรา (เป็นข้อเลือกสำหรับการประชุม เต็มวันซึ่งจะนำมาใช้หรือไม่ก็ได้) ขึ้นอยู่กับขนาดของผู้เข้าร่วมและเวลา การประชุมอบรม กิจกรรมนี้สามารถใช้ได้กับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทั้งกลุ่มใหญ่และกลุ่มเล็ก แจ้งผู้เข้าร่วมว่าเขาเป็นคณะกรรมการใหม่ที่รับผิดชอบในการประสานงานด้านการคุ้มครองเด็กในชุมชน แนะนำว่าเขาจำเป็นต้องเริ่มออกแบบแผนงานหนึ่งปี: มีปัจจัยหลักใดบ้างที่เด็กในชุมชนมีความเสี่ยง (รวมทั้งการทารุณกรรมทางเพศ) คุณจะมีมือปฏิบัติอะไรในชุมชนเพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม (รวมทั้งการทารุณกรรมทางเพศ) อะไรที่จัดเป็นกิจกรรมสำคัญลำดับแรกซึ่งจำเป็นต่อการป้องกันเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ ตัวแทนชุมชนจากภาคส่วนไหนที่จำเป็นต้องมีส่วนร่วมในเครือข่ายการคุ้มครองเด็ก มีใครอีกบ้างที่จำเป็นต้องมีส่วนเกี่ยวข้อง ส่วนไหนที่ต้องรับผิดชอบในการจัดการดูแลเครือข่ายชุมชน อะไรคือบทบาทเฉพาะของแต่ละภาคส่วน (เช่น ภาคการศึกษา อนามัย สังคมสงเคราะห์) คุณต้องการแหล่งข้อมูล/ทรัพยากรอะไรบ้าง อภิปรายคำตอบ ให้ความสำคัญกับความคิดที่สมเหตุสมผลที่กลุ่มนำเสนอและส่งเสริมให้เอาไปปฏิบัติใช้หลังจากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นสิ้นสุดลง	ยกตัวอย่าง เช่น นโยบายในโรงเรียนและศูนย์อนามัย รูปแบบข้อตกลงการส่งต่อระหว่างหน่วยงานและแผนกกับผู้ยินยอมส่งต่อ การรักษาความลับ ความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของเหยื่อและครอบครัว

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สรุป สไลด์ 59 •	กิจกรรม: ประเมินผล • เพื่อให้เราสามารถปรับปรุงการนำเสนอเนื้อหาให้ดียิ่งขึ้น จึงใคร่ขอให้ทุกท่านได้แสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในวันนี้ ตามหัวข้อต่อไปนี้ – การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้เป็นประโยชน์หรือไม่ – ข้อมูลใดที่มีประโยชน์มากที่สุดที่คุณได้เรียนรู้ในวันนี้ – มีสิ่งใดบ้างที่เราควรเปลี่ยนแปลงในการจัดประชุมครั้งต่อไป • อีกทางเลือกหนึ่งคือ วิทยากรสามารถแจกแบบฟอร์มแสดงความคิดเห็น (ภาคผนวก 8) ให้ผู้เข้าร่วมกรอก กิจกรรม: แบบทดสอบหลังการอบรม • วิทยากรพูดว่า “ตอนนี้ ผม/ดิฉัน ต้องการสำรวจว่าคำตอบของคุณในแบบทดสอบนี้จะแตกต่างจากตอนก่อนอภิปรายหรือไม่” • แจกแบบทดสอบหลังการอบรม (ภาคผนวก 4) ให้ผู้เข้าร่วมทุกคน โดยให้เวลาทำ 3-5 นาที แล้วเก็บรวบรวม (ไม่จำเป็นต้องเขียนชื่อในแบบทดสอบ) • จากนั้นเฉลยคำตอบของแบบทดสอบเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เข้าร่วมเข้าใจเนื้อหาหลักก่อนจบการประชุมและออกไปจากที่ประชุม	ควรเตรียมแบบฟอร์มแสดงความคิดเห็นในภาคผนวก 8 แจกให้ผู้เข้าร่วมทุกคนก่อนการประชุม เว้นแต่ถ้าจะมีการประเมินผลโดยวาจา การทำแบบทดสอบหลังการอบรม ของผู้เข้าร่วมประชุม ในภาคผนวก 4 ก็สามารถใช้วิธีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ โดยการมีส่วนร่วมจากกลุ่มและไม่ใช้การเขียนกรอกคำตอบในแบบฟอร์ม เช่นเดียวกับแบบทดสอบก่อนการอบรม คือ ใช้บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรมจากภาคผนวก 5 หรือให้ผู้เข้าร่วมตอบโดยเดินไปที่ข้างห้องซึ่งมีป้ายเครื่องหมายถูก ผิด และเครื่องหมายคำถามติดอยู่ วิทยากรควรบันทึกข้อมูลเหล่านี้ไว้เพื่อทำบันทึกในตารางรายงานหลังการอบรม (ภาคผนวก 9)

สไลด์	เนื้อหาหลัก	ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
สไลด์ 60 •	• ขอขอบคุณผู้เข้าร่วมประชุมสำหรับความตั้งใจและการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการประชุมครั้งนี้ • ย้ำกับผู้เข้าร่วมถึงบทบาทที่สำคัญของเขาในฐานะตัวแทนชุมชนที่ให้การคุ้มครองดูแลเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ • ส่งเสริมให้ผู้เข้าร่วมปรับใช้และแบ่งปันข้อมูลที่ได้เรียนรู้จากการอภิปรายในวันนี้ให้กับบุคคลอื่นๆ ในชุมชนเพื่อช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยมากขึ้นแก่เด็กในชุมชน • เชิญชวนให้ผู้เข้าร่วมประชุมติดต่อและประสานงานกับหน่วยงานที่ได้เสนอแนะในระหว่างการประชุมหากเขามีความข้องใจหรือมีคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องของการทารุณกรรมทางเพศเด็ก • เน้นให้เห็นว่าการลงมือทำในสิ่งต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น ก็สามารถทำให้ชุมชนปลอดภัยขึ้นสำหรับเด็ก	

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ส่วนที่ 3 ภาคผนวก

ภาคผนวก 1: บัตรข้อมูลให้ผู้เข้าอบรมนำกลับ

ควรเตรียมบัตรนี้ให้ผู้เข้าร่วมประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทุกคนนำไปด้วยเพื่อเตือนความทรงจำ และช่วยทบทวนในสิ่งที่ได้เรียนรู้ บัตรควรมีขนาด เอ 5 หรือ เอ 6 และพิมพ์หน้า-หลัง ข้อมูลในบัตร จะช่วยในการจำและอ้างอิงใช้ประโยชน์ได้ง่าย

การคุ้มครองเด็ก ให้ปลอดภัยจาก การทารุณกรรมทางเพศ

ตัวแทนชุมชน

**Australian
Aid**

World Vision®

การคุ้มครองเด็กเป็นความ รับผิดชอบของทุกคน

เด็กคือใครก็ตามที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งต้องการการคุ้มครองเป็นพิเศษทุกคนที่มีอาชีพเกี่ยวข้องกับเด็กในชุมชน (เช่น ครู บุคลากรสาธารณสุข นักสังคมสงเคราะห์เจ้าหน้าที่ที่ทำงานกับเยาวชน ผู้นำทางศาสนา ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในชุมชน) ล้วนมีบทบาทสำคัญในการป้องกัน ปักจ้ยเสี่ยงต่างๆ และการรับมือกับภาวะเสี่ยงที่เด็กอาจต้องเผชิญ

เราทุกคนสามารถร่วมมือกันสร้างชุมชนที่ปลอดภัยสำหรับเด็กได้

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

การทารุณกรรมเด็กคือการกระทำ (หรือการละเลยไม่ดูแล) ที่ตั้งใจและไม่ได้เกิดจากอุบัติเหตุ ซึ่งส่งผลให้เด็กได้รับบาดเจ็บหรือตกอยู่ในอันตราย

แต่ละวันเด็กหลายล้านคนทั่วโลกต้องทนทุกข์ทรมานจากการทารุณกรรม ซึ่งการทารุณกรรมลักษณะนี้เกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลก

ประเภทของการทารุณกรรมเด็ก

การทารุณกรรมเด็กแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

ผลกระทบของการทารุณกรรมเด็ก

การทารุณกรรมเด็กมีผลอย่างรุนแรงต่อตัวเด็กและส่งผลให้เกิดปัญหาทั้งทางร่างกายและจิตใจในระยะยาว

ผลที่ตามมาจากการทารุณกรรมจะขยายขอบเขตจากตัวเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหาย ไปยังครอบครัว ชุมชนและสังคมในวงกว้าง

เด็กไม่ควรถูกกล่าวโทษจากการที่ตกเป็นผู้เสียหายที่ถูกทารุณกรรม แม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะส่งผลกระทบต่อไปยังครอบครัวชุมชนของพวกเขาก็ตาม

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร

การใช้ถ้อยคำที่รุนแรงเพื่อดูต่ำ ข่มขู่ คุกคามหรือดูถูก

การแก้งและหยอกล้อที่เกินควรทำให้เด็กรู้สึกไม่สบายใจ มองค่าตัวเองต่ำ หรือเกิดความไม่มั่นใจในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออกที่สร้างสรรค์

การสัมผัสร่างกายเด็กในที่ ๆ เด็กไม่ยอมให้สัมผัส

การเพิกเฉย ไม่สนใจเด็ก

การเพิกเฉย ไม่สนใจให้เด็กได้เห็นและรับรู้พฤติกรรม รวมไปถึงสื่อลามก

บังคับให้เด็กสัมผัสร่างกายคนอื่นในที่ที่ไม่ควรจะสัมผัส (เช่น อวัยวะสวนทางเพศ หรืออวัยวะเพศ)

ทำลายความมั่นใจของเด็ก

ทุบตีหรือทำร้ายเด็กเพื่อระบายอารมณ์ของตัวเอง

ใช้เด็กเป็นเครื่องมือให้ทำในสิ่งที่ต้องการ

ละเลยไม่ดูแลเด็ก เช่น ปล่อยให้เด็กสกปรก ไม่มีเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มและขาดอาหาร

ใช้แรงงานเด็กเสมือนเป็นคนรับใช้ในบ้าน

ละเลยความต้องการทางจิตใจของเด็ก

ใช้งานบุตรหลานของตนเองจนเกินควร จนส่งผลให้เด็กสูญเสียโอกาสในการเรียน และเล่นตามประสาเด็กทั่วไป

ตีและทำให้เด็กอายในโรงเรียน

ละเลยความต้องการทางแพทย์ของเด็ก

ละเลยความต้องการทางการศึกษาของเด็ก

ปล่อยให้เด็กอยู่ตามลำพังโดยไม่ดูแล

การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร

- การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นเมื่อมีการนำเอาเด็กเข้ามาร่วมในกิจกรรมทางเพศ โดยใช้อำนาจบังคับ (ใช้กำลังหรือคำพูดข่มขู่) หรือใช้ความไว้วางใจของเด็กเป็นเครื่องมือชักจูงให้เด็กเข้าร่วม
- การทารุณกรรมทางเพศเด็กหมายรวมไปถึงพฤติกรรมรูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศที่เด็กไม่ให้ความยินยอม
- ซึ่งรวมทั้งการสัมผัสและไม่ได้สัมผัส ดังตัวอย่างต่อไปนี้
 - วาดภาพ ถ่ายภาพ ถ่ายวิดีโอเด็กในรูปแบบที่ซึ่งสื่อถึงกิจกรรมทางเพศ
 - บังคับเด็กให้ดูหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศ
 - บังคับ/ขู่เชิญเด็กให้มีเพศสัมพันธ์หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศกับเด็กหรือผู้ใหญ่คนอื่น

คุณทราบหรือไม่ว่า

การทารุณกรรมทางเพศเด็กเป็นปัญหาระดับโลก

การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลก และชุมชนของเราก็มีได้รอดพ้นจากสถานการณ์ดังกล่าวเนื่องจากพบว่าผู้ที่ทำทารุณกรรมส่วนใหญ่เป็นคนในชุมชนหรือท้องถิ่นนั้นๆ

ผู้เสียหาย (เหยื่อ) จากการทารุณกรรมทางเพศเป็นได้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย

เด็กทั้งหญิงและชายต่างสามารถตกเป็นผู้เสียหาย จากการทารุณกรรมทางเพศได้เท่าๆ กัน เด็กเพศที่สามหรือเด็กที่กำลังค้นหาเพศของตนเองจะมีความเสี่ยงสูงขึ้นไปอีก เช่นเดียวกับเด็กพิการ (ทุกประเภท) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการทารุณกรรมทางเพศสามารถเกิดขึ้นได้กับเด็กทุกคน

ผู้ทำการทารุณกรรมมักเป็นบุคคลที่เด็กรู้จักหรือคุ้นเคย

พบว่าผู้ทำการทารุณกรรมทางเพศเด็กมักจะเป็นสมาชิกในครอบครัว หรือเป็นญาติของเด็ก หรือบุคคลที่ได้รับความไว้วางใจจากเด็ก

ผู้ทำการทารุณกรรมจะเข้ามาติดสนิทกับผู้เสียหายและครอบครัวผู้เสียหายก่อน

ผู้ทำการทารุณกรรมมักจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเด็กและครอบครัวของเด็กในขั้นต้นเพื่อให้เข้าถึงทั้งสองกลุ่มได้ง่ายขึ้น และ ปกปิด "จุดมุ่งหมายที่แท้จริง" ของตน

การทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นได้ในบริบทของการท่องเที่ยว

มีชาวต่างชาติจำนวนหนึ่งที่ใช้การท่องเที่ยวเพื่อแสวงหาโอกาสทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก บุคคลดังกล่าว รวมไปถึง นักท่องเที่ยว นักเดินทาง หรือ ชาวต่างชาติที่พักอาศัยในประเทศนั้นๆ ซึ่งทำการทารุณกรรมทางเพศเด็กในประเทศใดประเทศหนึ่งหรือในหลายประเทศที่ตนเองได้พักอาศัยอยู่หรือเข้าไปท่องเที่ยว

เด็กมักจะไม่บอกผู้ใหญ่เมื่อถูกทารุณกรรม

ด้วยเหตุผลที่หลากหลายแตกต่างกันเด็กมักจะไม่บอกให้ผู้ใหญ่ทราบว่าตนเองถูกทารุณกรรมทางเพศดังนั้นผู้ใหญ่จึงต้องสังเกตพฤติกรรม และสัญญาณบ่งชี้ว่าการทารุณกรรมเกิดขึ้นจากตัวของเด็กมากกว่าที่จะรอให้เด็กพูดเอง

เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง

เด็กทุกคนทั่วโลกมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการถูกทารุณกรรมทุกรูปแบบการปกป้องคุ้มครองเด็กจากภัยอันตรายถือเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ และไม่ว่ากรณีใดๆ เด็กไม่ควรถูกล่อลวงโทษจากผู้ใหญ่ หรือจากชุมชนในเรื่องที่เขาถูกทารุณกรรมทางเพศ

ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก ทำอย่างไร

ผู้ทำทารุณกรรมทางเพศเด็กใช้วิธีการหลากหลายเพื่อให้เข้าถึงเด็กและทำทารุณกรรม

คนทั่วไปมักคิดว่าการทำทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นจากคนแปลกหน้าเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้ทำทารุณกรรมเด็กและ/หรือคนชักนำมักจะเป็นผู้ที่เด็กรู้จักหรือคุ้นเคย โดยบุคคลเหล่านี้จะสร้างความสัมพันธ์กับเด็กก่อนเพื่อให้เด็กไวใจ (บางครั้งก็เข้าทางครอบครัวของเด็กด้วย) เราเรียกการกระทำดังกล่าวว่าเป็นการ “เตรียมการ” (Grooming) ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้ว่า

1. เลือกเป้าหมาย ในขั้นแรกผู้ทำทารุณกรรมจะเลือกเด็กที่จะเป็นเป้าหมาย โดยมักเลือกเด็กที่อยู่ในภาวะหรือสถานการณ์ที่ไม่มีความมั่นคง (เช่น เป็นเด็กเร่ร่อน ไม่มีพ่อแม่หรือผู้ดูแลอยู่ในภาวะยากจน และอื่นๆ)
2. สร้างความไว้วางใจ ผู้ทำทารุณกรรมจะสร้างความไว้วางใจกับเด็กโดยการแสดงความสนใจในสิ่งที่เด็กสนใจ ให้ของขวัญหรือของกำนัล และให้ความเป็นมิตรกับเด็ก
3. สร้างความลับ ผู้ทำทารุณกรรมจะสร้างความลับระหว่างตนเองกับเด็ก โดยใช้สัญญาที่เด็กให้ไว้เป็นเครื่องมือ รวมทั้งข่มขู่หรือบีบบังคับเพื่อไม่ให้เด็กเปิดเผยความลับนั้นๆ
4. รุกหน้า ผู้ทำทารุณกรรมจะรุกหน้าเพื่อเข้าสู่ความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก โดยจะพูดถึงเรื่องทางเพศให้สื่อหรือข้อมูลทางเพศเพื่อให้เด็กเกิดความเคยชินต่อเรื่องนี้
5. ลงมือทำเป็นขั้นตอนที่ผู้ทำทารุณกรรมลงมือทารุณกรรมทางเพศกับเด็ก

ไม่ได้หมายความว่าผู้กระทำการทารุณกรรมทุกคนจะต้องทำตามแผนเตรียมการข้างต้นเขาอาจใช้วิธีอื่นๆ ก็ได้ เช่น จู่โจมทันที จัดซื้อจัดหาเด็ก หลอกหลวงและบีบบังคับ

ผู้กระทำการทารุณกรรมมักไม่ปฏิบัติตามเพียงคนเดียวแต่ทำงานเป็นกลุ่มโดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้ช่วย คนจัดซื้อจัดจ้าง ตัวแทนจำหน่าย คนกลาง และผู้อำนวยการความสะดวกในการปฏิบัติการแต่ละขั้นตอน เป็นต้น

สัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ใน ภาวะเสี่ยง

1

พฤติกรรมของเด็ก

พฤติกรรมต่างๆ ที่ระบุข้างล่างนี้ไม่ได้แสดงว่าเด็กถูกทารุณกรรม แต่เป็นตัวบ่งชี้ว่าผู้ใหญ่ต้องเพิ่มความใส่ใจต่อสถานการณ์หรือพฤติกรรมดังกล่าวของเด็กอย่างใกล้ชิดเพื่อป้องกันการทารุณกรรมที่อาจเกิดขึ้นได้กับเด็ก:

- อารมณ์แปรปรวน เก็บตัวเงียบ ซึมเศร้า โกรธฉุนเฉียวหรือก้าวร้าว
- หนีออกจากบ้าน หรือหายออกจากบ้านเป็นระยะเวลานาน
- การเรียนตกต่ำ และขาดเรียนโดยไม่มีสาเหตุ
- ไม่ยอมชี้แจงที่มาของเงิน ของขวัญ/ของกำนัล โทรศัพท์มือถือที่ตนเองได้มา
- ใช้สารเสพติด (เช่น ยาเสพติด และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์)
- การแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัย
- ถูกมองว่าเป็น “ตัวสร้างปัญหา”

2

พฤติกรรมของบุคคลอื่น

ให้สอดส่องดูแลพฤติกรรมของผู้ใหญ่คนอื่นๆ รอบตัวเด็ก พฤติกรรมเหล่านี้รวมไปถึงการเอาใจใส่ที่มากเกินไปจนเกิดการให้ของกำนัล การแสดงความรักเกินควรการขอยุ่กับเด็กตามลำพังและการมาเยี่ยมเด็กขณะที่เด็กอยู่ตามลำพังโดยไม่มีผู้ดูแลอยู่ด้วย

3

สัญญาณและอาการ ทางกาย

สัญญาณและอาการทางร่างกายที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในภาวะเสี่ยง เช่น การตั้งครรภ์ บาดแผลตามร่างกาย หรืออาการต่างๆ ที่บ่งชี้ถึงการติดเชื่อ (เช่น โรคติดเชื่อและติดต่อทางเพศสัมพันธ์)

4

เด็กเปิดเผยเหตุการณ์ให้รับรู้

บางครั้งเด็กไม่กล้าเปิดเผยเรื่องการถูกทารุณกรรมทางเพศ กับพ่อแม่หรือผู้ดูแล แต่จะเปิดเผยเรื่องดังกล่าวกับผู้ใหญ่ที่เขาให้ความไว้วางใจ

5

สัญญาณเตือนจากภายในชุมชน

เมื่อเด็กอยู่ในสภาพที่ยากลำบากก็มีความเสี่ยงกับการถูกทารุณกรรม ดังนั้นชุมชนควรเฝ้าระวังเด็กที่อยู่ในสภาวะต่างๆ ต่อไปนี้ เช่น เด็กขอทาน เด็กที่ขาดเรียน เด็กเร่ร่อนที่อาศัยหรือทำงานอยู่บนท้องถนน เด็กที่ไม่ได้รับการดูแลและเอาใจใส่อย่างเพียงพอจากพ่อแม่ของตัวเอง เด็กจากครอบครัวที่มีปัจจัยเสี่ยง (เช่น ชนกลุ่มน้อย รายได้น้อย กลุ่มคนต่างด้าวในประเทศ เป็นต้น) เด็กที่ติดเกมส์ หรือติดอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้การเพิ่มจำนวนกิจกรรมกลางคืนของผู้ใหญ่ สถานบันเทิงกลางคืนหรือบริการทางการแพทย์ที่เชื่อมโยงกับธุรกิจการบริการทางเพศในชุมชน ก็เป็นสัญญาณเตือนจากภายในชุมชนที่เราควรเฝ้าระวังเป็นพิเศษ

เด็กในชุมชนปลอดภัยแค่ไหน

ทำแบบทดสอบ

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ในข้อที่ตรงกับสถานการณ์และชุมชนของคุณ ใช้ ไม่ใช่

1. ฉันรู้จักสัญญาณบ่งชี้ว่าเด็กอาจอยู่ในความเสี่ยงหรือถูกทารุณกรรมทางเพศ		
2. ฉันทราบว่าจะรับมืออย่างไรหากเด็กมีความเสี่ยงที่จะถูกทารุณกรรม (ทางร่างกาย ทางอารมณ์ ทางเพศ และการละเลย)		
3. ฉันทราบหมายเลขโทรศัพท์ที่จะติดต่อและรายงานกรณีที่น่าสงสัยเกี่ยวกับการทารุณกรรม (ทางร่างกาย ทางอารมณ์ ทางเพศ และการละเลย)		
4. เด็กในชุมชนของฉันได้รับการศึกษาที่เกี่ยวกับการป้องกันตนเองจากการทารุณกรรมทางเพศ		
5. ที่ทำงานของฉันมีนโยบายเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและเจ้าหน้าที่ทุกคนก็คุ้นเคยกับการนำนโยบายนี้ไปปฏิบัติ		
6. องค์กรของฉันให้การศึกษแก่สาธารณชนเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม (ทางร่างกาย ทางอารมณ์ ทางเพศ และการละเลย)		
7. ชุมชนของเรามีเครือข่ายผู้ให้บริการที่ร่วมมือกันทำงานในการส่งต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศให้กับหน่วยงานบริการที่เหมาะสมซึ่งสามารถให้การคุ้มครองผู้เสียหายเหล่านั้นต่อไป		

ผลการทดสอบ:

หากคุณกาเครื่องหมายถูกในช่อง “ใช่” ทุกข้อแสดงว่าตัวแทนชุมชนมีมาตรการที่ดีเยี่ยมในการคุ้มครองเด็ก และควรรักษาการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพเช่นนี้ต่อไป

หากคุณกาเครื่องหมายถูกในช่อง “ไม่ใช่” ในบางข้อ ก็ขอให้ศึกษาวิธีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยแก่เด็กในหน้าถัดไป

เราจะสร้างชุมชนให้ปลอดภัยแก่เด็กได้อย่างไร

1 เราจะสร้างชุมชนให้ปลอดภัยแก่เด็กได้อย่างไร

- สร้างความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัว (เช่น การให้ความรักความอบอุ่นต่อกัน โดยการดูแล เอาใจใส่ เคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เป็นต้น) ซึ่งจะนำมาสู่การพูดคุยอย่างเปิดเผยระหว่างเด็กกับพ่อแม่
- เปิดโอกาสในการสนทนาและอภิปรายเรื่องการคุ้มครองเด็กในวงกว้าง โดยผ่านทางสื่อโรงเรียนสถาบันต่างๆ ของชุมชน รวมไปถึงการพูดคุยระหว่างสมาชิกภายในชุมชนด้วยกัน

2 การป้องกันภายในชุมชน

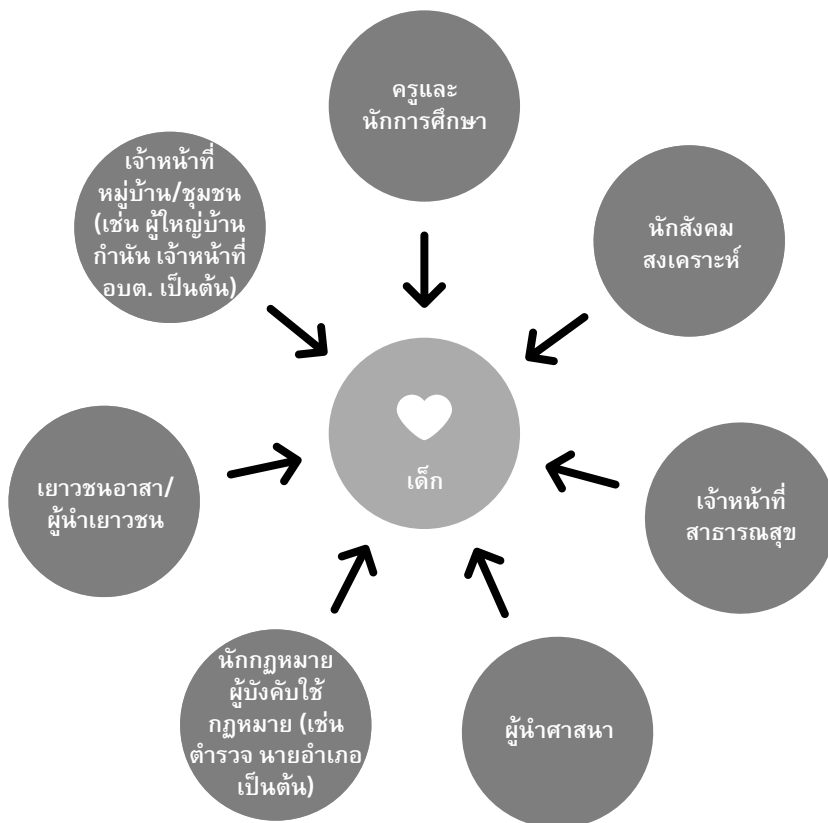
- ตรวจสอบประวัติของอาสาสมัครที่ทำงานกับเด็ก
- ให้ความสำคัญกับรายงานที่ได้รับและตรวจสอบเหตุการณ์หรือพฤติกรรมที่น่าสงสัย
- จำกัดไม่ให้คนแปลกหน้าเข้าถึงเด็กและพื้นที่ซึ่งเด็กอยู่กับผู้ใหญ่เพียงลำพัง
- ไม่ยอมรับและต่อต้านการทารุณกรรมทางเพศเด็กในชุมชน
- ให้การดูแลและความช่วยเหลือครอบครัวที่อยู่ในภาวะเสี่ยงตั้งแต่เริ่มแรก

3 การคุ้มครอง

- ตื่นตัว และค้นหาสัญญาณที่บ่งชี้ว่า เด็กตกอยู่ในภาวะเสี่ยงในชุมชน
- ดำเนินการทันทีที่ได้รับข้อมูลว่าเด็กกำลังอยู่ในความภาวะเสี่ยงหรือตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรม
- ปกป้องและคุ้มครองเด็กที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ปลอดภัย เช่น ช่วยเด็กให้ออกมาจากสถานที่นั้นๆ รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่บุคคล/หน่วยงานที่รับผิดชอบในการดูแลและคุ้มครองเด็ก
- ปฏิบัติการให้การดูแลและคุ้มครองเด็กตามข้อตกลงร่วมกันของชุมชน

ตัวแทนชุมชนที่สามารถให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองเด็ก

ในฐานะครู พยาบาล แพทย์ ผู้นำทางศาสนา ตำรวจ นักสังคมสงเคราะห์ ผู้นำหมู่บ้าน เจ้าหน้าที่ชุมชน ผู้ทำงานด้านเยาวชน และทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กท่านเป็นบุคคลที่สามารถให้ความช่วยเหลือดูแลเด็กในชุมชนให้รอดพ้นจากการทารุณกรรมทางเพศได้

การร่วมมือกันเป็นกุญแจนำไปสู่ความสำเร็จในการคุ้มครองเด็กซึ่งต้องมั่นใจว่าคุณรู้จักเครือข่ายในชุมชนที่ช่วยให้คุณสามารถปฏิบัติการได้ทันทีเมื่อเด็กอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศ

ใครอีกบ้างในชุมชนที่สามารถ ช่วยเหลือและคุ้มครองเด็ก

สายด่วนช่วยเหลือเด็ก

ศูนย์ประชาบดี/ศูนย์พึ่งได้ (OSCC) **1300** โทรฟรีทั่วประเทศ

มูลนิธิสายเด็กประเทศไทย **1387** โทรฟรีทั่วประเทศ

เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่ท่านไว้วางใจในพื้นที่

.....

w: childsafetourism.org และ wvi.org/asiapacific/childsafetourism

f: facebook.com/ChildSafeTourism t: twitter.com/childsafetravel

Child Safe Tourism

Take action against abuse

ภาคผนวก 2: แบบบันทึกข้อมูลผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม

แบบนี้ใช้เพื่อบันทึกรายละเอียดและข้อมูลที่สำคัญของผู้เข้าร่วม

สถานที่ประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น: _____

วัน/เวลา: _____

ชื่อ นามสกุล	เพศ	ตำแหน่ง/ หน้าที่	เบอร์โทรศัพท์	อีเมล (หากมี)	ลายเซ็น

ภาคผนวก 3: แบบทดสอบก่อนการอบรม/ประชุม

ควรแจกแบบทดสอบนี้แก่ผู้เข้าร่วมทุกคนเมื่อเริ่มต้นการประชุม วิทยากรควรเก็บรวบรวมแบบทดสอบที่ทำเสร็จแล้วไว้เพื่อวิเคราะห์ (ใช้ฟอร์มในภาคผนวก 6) หลังจากเสร็จการประชุม หรือจะทำแบบทดสอบในรูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ ตามที่แนะนำในคู่มือสไลด์ก็ได้

กรุณาอ่านคำถามและเลือกคำตอบต่อไปนี้		ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ
1.	คุณเข้าใจว่า “การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร” ใช่หรือไม่			
2.	การทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในชุมชนของคุณใช่หรือไม่			
3.	เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
4.	การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นทันทีทันใดโดยคนแปลกหน้าใช่หรือไม่			
5.	เด็กรู้สึกลำบากที่จะบอกผู้ใหญ่เกี่ยวกับการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			
6.	คุณรู้จักสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจตกอยู่ในภาวะที่เสี่ยงต่อการทารุณกรรมใช่หรือไม่			
7.	คุณรู้ว่าจะต้องทำอะไรเมื่อได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่อยู่ในภาวะเสี่ยงหรือเด็กถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่			
8.	คุณรู้จักบุคคล/หน่วยงานที่เหมาะสม เพื่อรายงานกรณีที่น่าสงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่ (ถ้าใช่ ขอให้เขียนเบอร์โทร. และ/หรือชื่อบุคคล/หน่วยงาน)			
9.	ในฐานะตัวแทนชุมชน คุณมีความรับผิดชอบในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			

ภาคผนวก 4: แบบทดสอบหลังการอบรม/ประชุม

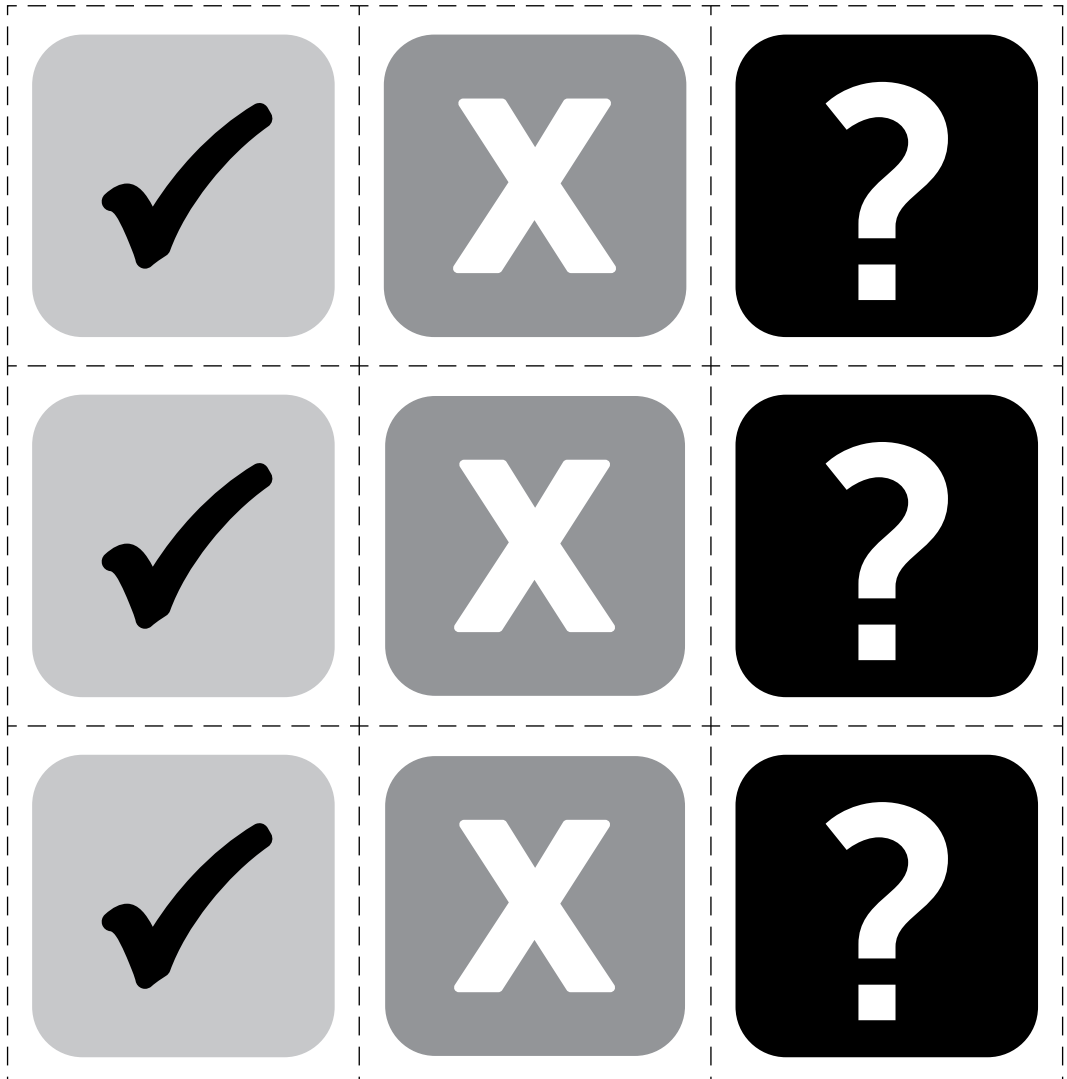
ควรแจกแบบทดสอบนี้แก่ผู้เข้าร่วมทุกคนก่อนจบการประชุม วิทยากรควรเก็บรวบรวมแบบทดสอบที่
ทำเสร็จแล้วเพื่อนำมาวิเคราะห์ (ใช้ฟอร์มในภาคผนวก 6) หลังจากเสร็จการประชุม หรือจะทำ
แบบทดสอบในรูปของการมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบจากผู้เข้าร่วมประชุมตามที่แนะนำในคู่มือสไลด์ก็ได้

กรณำอ่านคำถามและเลือกคำตอบต่อไปนี้	ใช่	ไม่ใช่	ไม่ทราบ
1. คุณเข้าใจว่า “การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร” ใช่หรือไม่			
2. การทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในชุมชนของคุณใช่หรือไม่			
3. เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			
4. การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นทันทีทันใดโดยคนแปลกหน้าใช่หรือไม่			
5. เด็กรู้สึกลำบากที่จะบอกผู้ใหญ่เกี่ยวกับการทารุณกรรมใช่หรือไม่			
6. คุณรู้จักสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจเสี่ยงต่อการทารุณกรรมใช่หรือไม่			
7. คุณรู้ว่าจะต้องทำอะไรเมื่อได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีความเสี่ยงหรือเด็กที่ถูก ทารุณกรรมใช่หรือไม่			
8. คุณรู้จักบุคคล/หน่วยงานที่เหมาะสมเพื่อรายงานกรณีที่น่าสงสัยว่าเด็กอาจถูก ทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่ (ถ้าใช่ ขอให้เขียนเบอร์โทร. และ/หรือ ชื่อบุคคล/หน่วยงาน.....)			
9. ในฐานะตัวแทนชุมชน คุณมีความรับผิดชอบในการดูแลเด็กให้รอดพ้น จากการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่			

ภาคผนวก 5: บัตรคำตอบสำหรับแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ประชุม

การ์ดนี้ใช้สำหรับการตอบแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรมแบบปฏิสัมพันธ์ ผู้เข้าร่วมแต่ละคนควรได้รับการ์ดหนึ่งชุด (ประกอบด้วยเครื่องหมายถูก ผิด และคำถาม) วิทยากรถามคำถามจากแบบทดสอบของภาคผนวก 3 และผู้เข้าร่วมแสดงคำตอบจากบัตร (เครื่องหมาย ถูก=ใช่ ผิด=ไม่ใช่ และ คำถาม=ไม่ทราบ) จำนวนและประเภทของคำตอบต้องเก็บบันทึกในตารางวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม /ประชุม (ภาคผนวก 6)

ภาคผนวก 6: ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ประชุม

แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรมสามารถทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือโดยวาจาก็ได้ วิทยากรสามารถใช้ตารางนี้บันทึกคำตอบเมื่อผู้เข้าร่วมประชุมทำแบบสอบถามโดยวาจา หรือใช้หลังจากจบการอบรมเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์คำตอบที่บันทึกไว้ในแบบทดสอบ และนำผลสรุปไปรวบรวมไว้ในรายงานหลังการอบรมในภาคผนวก 9

		ใส่จำนวนคำตอบของแต่ละข้อลงในช่องข้างล่างนี้					
		แบบทดสอบก่อนอบรม			แบบทดสอบหลังอบรม		
		✓	X	?	✓	X	?
1.	คุณเข้าใจว่า "การทารุณกรรมทางเพศเด็กคืออะไร" ใช่หรือไม่						
2.	มีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในชุมชนของคุณใช่หรือไม่						
3.	เฉพาะเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่เสี่ยงต่อการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่						
4.	การทารุณกรรมทางเพศเด็กเกิดขึ้นทันทีทันใดโดยคนแปลกหน้าใช่หรือไม่						
5.	เด็กรู้สึกลำบากใจที่จะบอกผู้ใหญ่เกี่ยวกับการถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่						
6.	คุณรู้จักสัญญาณที่บ่งชี้ว่าเด็กอาจเสี่ยงต่อการทารุณกรรมใช่หรือไม่						
7.	คุณรู้ว่าจะต้องทำอะไรเมื่อได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีความเสี่ยงหรือเด็กถูกทารุณกรรมใช่หรือไม่						
8.	คุณรู้จักบุคคล/หน่วยงานที่เหมาะสมเพื่อรายงานกรณีที่น่าสงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่ (ถ้าใช่ ขอให้เขียนเบอร์โทร. และ/หรือ ชื่อบุคคล/หน่วยงาน.....)						
9.	ในฐานะตัวแทนชุมชน คุณมีความรับผิดชอบในการคุ้มครองเด็กให้รอดพ้นจากการทารุณกรรมทางเพศใช่หรือไม่						

ภาคผนวก 7: กรณีศึกษาสำหรับตัวแทนชุมชน

วิทยากรควรทบทวนกรณีศึกษาเหล่านี้และปรับให้เหมาะสมกับบรรทัดฐานทางวัฒนธรรม และประเด็นเฉพาะที่ชุมชนกำลังเผชิญอยู่ ทำสำเนากรณีศึกษาเหล่านี้ก่อนถึงเวลาประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อพร้อมแจกให้ผู้เข้าร่วมประชุม แบ่งผู้เข้าร่วมเป็นกลุ่มย่อย โดยให้แต่ละกลุ่มมีตัวแทนชุมชนจากภาคส่วนต่างๆ ที่หลากหลาย (เช่น ภาคการศึกษา อนามัย สังคมสงเคราะห์ กฎหมาย) ให้แต่ละกลุ่มได้รับกรณีศึกษาหนึ่งกรณี แล้วนำไปแลกเปลี่ยนความคิดเห็นพร้อมทั้งตอบคำถามที่ได้รับ หากมีเวลา วิทยากรก็สามารถให้แต่ละกลุ่มวิเคราะห์กรณีศึกษาอื่นเพิ่มได้

เหตุการณ์ที่ 1

เมื่อไม่นานมานี้เด็กอายุ 12 ปีคนหนึ่งในชุมชนของคุณเป็นตกเป็นผู้เสียหายจากการทารุณกรรมทางเพศ ในความเป็นจริงแล้วเด็กคนนั้นถูกทารุณกรรมมาแล้วกว่า 5 ปี โดยเจ้าหน้าที่สาธารณสุขท้องถิ่น ระหว่างขั้นตอนในชั้นศาลตัวแทนชุมชนจำนวนหนึ่ง (ครู บุคลากรทางการแพทย์ และนักสังคมสงเคราะห์) ต่างบอกว่าเขาสงสัยมานานแล้วแต่ไม่แน่ใจหรือไม่อยากเข้าไปก้าวก่าย

1. ในฐานะตัวแทนชุมชนคุณจะทำอย่างไรหากสงสัยว่าเด็กกำลังถูกทารุณกรรมทางเพศ
2. ในฐานะตัวแทนชุมชนคุณจะทำางานร่วมกันอย่างไรเพื่อรับมือกับกรณีสงสัยว่าเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศ

เหตุการณ์ที่ 2

คุณเป็นครูใหญ่ของโรงเรียนและได้รับคำร้องเรียนจากครูและผู้ปกครองของนักเรียนเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนชายอายุ 15 ปีคนหนึ่ง ครูฟ้องว่าเด็กคนนี้ขาดเรียนบ่อย พอกลับมาโรงเรียนก็จะส่งเสียงดัง ก่อวุ่นวาย และควบคุมยาก ผู้ปกครองของเพื่อนร่วมชั้นฟ้องว่าเด็กคนนี้มีอิทธิพลในทางที่เลวร้ายต่อลูกของเขา ครูอย่างน้อยหนึ่งคนโทษเด็กคนหนึ่งที่อุปกรณชิ้นหนึ่งในห้องเรียนหายไป อาจารย์ที่ปรึกษาของโรงเรียนรายงานให้คุณทราบว่าคุณคิดว่าเด็กเปิดเผยว่าครูผู้ชายคนหนึ่งในโรงเรียนให้เขาดูภาพโป๊ในโทรศัพท์มือถือและพยายามจับต้องตัวเขา เมื่อทราบว่าเด็กมีพฤติกรรมแบบนี้ทำให้คุณไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เด็กบอกเป็นความจริงหรือไม่

1. คุณควรจะมีขั้นตอนการดำเนินการอย่างไรในกรณีนี้
2. คุณจะปรับปรุงกระบวนการคุ้มครองเด็กในโรงเรียนอย่างไรในกรณีที่สงสัยว่าเด็กอาจถูกทารุณกรรมทางเพศ

เหตุการณ์ที่ 3

คุณเป็นผู้จัดการศูนย์ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนเร่ร่อนซึ่งใช้ชีวิตและทำงานตามท้องถนน ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาคุณมีอาสาสมัครมากมายมาช่วยงานในศูนย์ฯ และใช้เวลาอยู่กับเด็ก นอกจากนี้อาสาสมัครยังบริจาคเงินช่วยเหลือศูนย์ฯ และเงินบริจาคเหล่านี้ก็มีความสำคัญต่อคุณเพื่อการบริหารจัดการศูนย์ฯ ไม่นานมานี้มีอาสาสมัครคนหนึ่งมีความสนิทสนมเป็นพิเศษกับเด็กผู้หญิงที่มาใช้บริการศูนย์ฯ และคุณได้ยินมาว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นไปหาอาสาสมัครที่บ้านพักของเธอ

1. คุณควรมีขั้นตอนการดำเนินการอย่างไรในกรณีนี้
2. คุณจะปรับปรุงกระบวนการที่ศูนย์ฯ ของคุณอย่างไรเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กจะไม่มีโอกาสติดต่อกับผู้ใหญ่ที่ “ไม่ได้ผ่านการตรวจสอบประวัติ” (เช่น ผู้ใหญ่ที่ยังไม่ได้ถูกตรวจสอบประวัติการทำงานหรือประวัติอาชญากรรม เพื่อสรุปว่า เหมาะสมที่จะทำงานกับเด็กหรือไม่)
3. กระบวนการข้างต้นนี้ควรใช้กับใคร

เหตุการณ์ที่ 4

เนื่องจากการเติบโตของธุรกิจการท่องเที่ยวในชุมชนของคุณ คุณสังเกตเห็นว่าเด็กเริ่มออกมาอยู่ในพื้นที่สาธารณะมากขึ้นแทนที่จะไปโรงเรียน มีเด็กเร่ร่อนของ (ชายของที่ระลึก และขนมขบเคี้ยวให้นักท่องเที่ยว) ตามท้องถนน และขอเงินจากนักท่องเที่ยวต่างชาติและคนไทย

1. อธิบายเกี่ยวกับความเสี่ยงที่เด็กอาจได้รับในสถานการณ์เช่นนี้
2. ในฐานะตัวแทนชุมชน คุณจะดำเนินการอย่างไรต่อกรณีดังกล่าว

เหตุการณ์ที่ 5

คุณไม่รู้เลยว่ามีการทารุณกรรมทางเพศเด็กหลายรายในชุมชนของคุณ แต่คุณทราบว่ามีปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นเพิ่มขึ้นทั่วโลก คุณได้ข่าวผ่านทางสื่อว่ากรณีการทารุณกรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นใกล้กับชุมชนของคุณ และคุณก็ต้องการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กในชุมชนเพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ

1. ในกลุ่มของคุณที่ประกอบด้วยตัวแทนจากภาคส่วนต่างๆ (ภาคการศึกษา อนามัย สังคมสงเคราะห์ กฎหมาย ฯลฯ) ให้อภิปรายถึงสิ่งที่สามารถดำเนินการได้เพื่อป้องกันหรือค้นหาเด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ
2. อภิปรายถึงการให้ความร่วมมือกับภาคส่วนอื่นๆ ของชุมชนในการสร้างสภาพแวดล้อมที่ให้การคุ้มครองเด็กมากขึ้น

เหตุการณ์ที่ 6

การท่องเที่ยวเติบโตอย่างมากในชุมชนของคุณ จำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจในชุมชนให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตามคุณสังเกตเห็นว่ามีนักท่องเที่ยวต่างชาติผู้ชายที่ทำตัวสนิทสนมกับเด็กสาวในชุมชน เด็กสาวบางคนอยู่กับชาวต่างชาติ และคุณก็ได้ยินมาว่าเด็กสาวที่เป็น “แฟน” นักท่องเที่ยวเหล่านั้นมักชวนเด็ก ๆ จากชุมชนของคุณให้ไปพักที่บ้านของเขา

1. ชุมชนจะอย่างไรเพื่อปกป้องเด็กให้รอดพ้นจากการถูกทารุณกรรมทางเพศโดยนักท่องเที่ยวต่างชาติ
2. คุณเองมีบทบาทอะไรในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศโดยนักท่องเที่ยวต่างชาติ

เหตุการณ์ที่ 7

ผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่มีสามีและต้องดูแลลูกคนเดียวซึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนของคุณรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของสามีภรรยาชาวต่างชาติคู่หนึ่งที่ช่วยเหลือให้เธอมีที่อยู่ มีอาหารและให้ลูกของเธอได้เรียนหนังสือตลอดสามปีมานี้ ผู้หญิงคนนั้นมาบอกคุณว่าสามีภรรยาชาวต่างชาติคู่นั้นเสนอให้เธอพาลูกคนโตไปที่ “สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า” ที่ตั้งอยู่ดูแลอยู่ในเมืองหลวงเพื่อลูกของเธอจะได้เรียนหนังสือและมีโอกาสที่ดีกว่า

1. อธิบายถึงความเสี่ยงที่เด็กจะเผชิญในสถานการณนี้
2. ในฐานะตัวแทนชุมชนคุณจะช่วยเหลือพ่อแม่และผู้ดูแลเด็กให้เข้าใจได้อย่างไรว่าในสภาพการณ์ส่วนใหญ่เด็กจะได้รับการดูแลอย่างดีที่สุดจากครอบครัวของเขาเอง

ภาคผนวก 8: แบบแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมอบรม/ประชุม

เตรียมแบบนี้แจกให้ผู้เข้าร่วมทุกคนในช่วงสรุปการประชุม หรือวิทยากรจะประเมินผลผู้เข้าร่วมทางวาจาก็ได้โดยใช้คำถามง่ายๆ เช่น การประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นครั้งนี้มีประโยชน์หรือไม่ ข้อมูลใดที่คุณได้เรียนรู้มีประโยชน์ที่สุด มีอะไรที่ควรปรับเปลี่ยนเพื่อการจัดประชุมครั้งต่อไป

แบบแสดงความคิดเห็น

ความคิดเห็นของท่านเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อเรา โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านเพื่อช่วยให้เราได้พัฒนางานด้านการคุ้มครองเด็กต่อไป

1. โปรดระบุหน่วยงานของท่าน

- รัฐบาล ธุรกิจ ชุมชน
 อื่นๆ โปรดระบุ

2. โปรดระบุเพศของท่าน

- หญิง ชาย อื่นๆ

3. โปรดทำเครื่องหมาย

- วิทยากรนำเสนอได้ชัดเจนและเนื้อหาเข้าใจง่าย เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วย
.....
เนื้อหา มีประโยชน์ เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วย
.....
การอภิปรายช่วยให้ข้าพเจ้ามีความเข้าใจในประเด็นนี้มากขึ้น เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วย
.....
การอภิปรายช่วยกระตุ้นให้ข้าพเจ้าสนใจที่จะทำสิ่งต่างๆ เพื่อการปกป้องคุ้มครองเด็กมากขึ้น เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วย
.....

4. เนื้อหาส่วนใดของการประชุมครั้งนี้ที่เป็นประโยชน์ในการทำงานของท่านมากที่สุด

.....

.....

.....

.....

.....

5. อะไรที่เราควรปรับปรุงให้การประชุมครั้งนี้ดีขึ้น

.....

.....

.....

.....

.....

6. กรุณาชี้แจงสิ่งที่ท่านวางแผนว่าจะทำแตกต่างไปจากเดิมหลังจากได้รับข้อมูลและเรียนรู้เพิ่มเติมจากการประชุมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

7. ความคิดเห็นเพิ่มเติมอื่น ๆ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก 9: ตารางรายงานจากวิทยากรหลังการอบรม/ประชุม

ตารางนี้ควรนำมาใช้บันทึกข้อมูลการติดตามและประเมินผลการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งวิทยากรจะเป็นผู้จัดทำรายงานนี้และส่งให้กับหัวหน้า/หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อติดตามผลการเรียนรู้ของผู้เข้าร่วมอบรมและเพื่อการปรับปรุงกิจกรรมการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นรูปแบบนี้ในอนาคต

1. แบบทดสอบก่อนและหลังการอบรม/ประชุม

รวมทั้งตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ (ภาคผนวก 6)

2. แบบฟอร์มแสดงความคิดเห็น

รวบรวมข้อมูลและสรุปดังนี้

1. หน่วยงานและเพศของผู้เข้าร่วม

หน่วยงาน	จำนวนทั้งหมด	จำนวนผู้หญิง	จำนวนผู้ชาย	จำนวนเพศอื่น
รัฐบาล				
ธุรกิจ				
ชุมชน				
อื่นๆ				

2. ความคิดเห็นของผู้เข้าร่วม

	เห็นด้วย		เฉย ๆ		ไม่เห็นด้วย	
	จำนวนและ %	จำนวนและ %	จำนวนและ %	จำนวนและ %	จำนวนและ %	จำนวนและ %
วิทยากรให้ความกระจ่างและข้อมูลที่ให้ก็เข้าใจง่าย						
ข้อมูลมีประโยชน์						
การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจในประเด็นนี้มากขึ้น						
การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกระตุ้นให้ข้าพเจ้าดำเนินการมากขึ้นในการปกป้องคุ้มครองเด็ก						

3. รวบรวมคำตอบจากคำถามว่า “เนื้อหาส่วนใดของการประชุมครั้งนี้ที่เป็นประโยชน์ในการทำงานของท่านมากที่สุด”

.....

.....

.....

.....

.....

4. รวบรวมคำตอบจากคำถามว่า “อะไรที่เราควรปรับปรุงให้การประชุมครั้งนี้ดีขึ้น”

.....

.....

.....

.....

.....

5. รวบรวมคำตอบจากคำถามว่า “กรุณาแจกแจงถึงสิ่งที่ท่านวางแผนว่าจะทำแตกต่างไปจากเดิมหลังจากได้รับข้อมูลและเรียนรู้เพิ่มเติมจากการประชุมครั้งนี้”

.....

.....

.....

.....

.....

6. รวบรวมความคิดเห็นอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อสังเกตของวิทยากร

ข้อสังเกตของวิทยากรมีส่วนสำคัญในการประเมินและปรับปรุงกิจกรรม วิทยากรควรสังเกตว่าผู้เข้าร่วมตอบคำถามอย่างไร มีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มอย่างไร แสดงความสนใจหรือไม่ และถามคำถามที่กระตุ้นความคิดหรือไม่ นี่เป็นเพียงวิธีการหนึ่งของการประเมินผู้เข้าร่วมในด้านปฏิกิริยาตอบสนอง การเรียนรู้และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

1. กรุณาบรรยายความประทับใจโดยรวมของคุณในการประชุม/อบรมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

2. กรุณาอธิบายถึงปัญหาที่คุณพบในการประชุม/อบรมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

3. มีการนำเสนอปัญหาใดที่เกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองเด็กหรือไม่

.....

.....

.....

.....

.....

4. กรุณาให้ความเห็นเกี่ยวกับระดับความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของผู้เข้าอบรม

.....

.....

.....

.....

.....

5. บทเรียนใดบ้างที่คุณจะนำไปใช้ในการประชุม/อบรมครั้งต่อไป

.....

.....

.....

.....

.....

6. ควรปรับปรุงการประชุม/อบรมและเนื้อหาให้ดียิ่งขึ้นได้อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

7. ควรมีการประชุม/อบรมครั้งต่อไปหรือไม่ สำหรับใคร และเพราะเหตุใด

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บันทึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยริเริ่มโดยรัฐบาลออสเตรเลียเพื่อปกป้องเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557) คุณนิมิตเป็นผู้จัดทำคู่มือวิทยากรสำหรับโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยแบบนี้ นอกจากนี้เอกสารทางการศึกษาอื่นๆ ที่โครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัยได้จัดทำขึ้นประกอบด้วย

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรม:
คู่มือวิทยากรเพื่อการให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศ:
คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับพ่อแม่และผู้ดูแลเด็ก

การคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในบริการท่องเที่ยว:
คู่มือวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว

คู่มือนี้ได้รับการจัดทำเป็นภาษาอังกฤษ กัมพูชา ลาว และเวียดนามเรียบร้อยแล้ว โดยปรับเนื้อหาให้เข้ากับบริบทของแต่ละประเทศ

เด็กที่ทำงานและพำนักอาศัยภายใต้สภาพแวดล้อมของธุรกิจการท่องเที่ยวมีความเสี่ยงเป็นพิเศษต่อการถูกทารุณกรรมทางร่างกาย อารมณ์และทางเพศ ตัวแทนชุมชน (ผู้ดูแลเด็กในชุมชนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจ เป็นผู้นำและมีอิทธิพลในชุมชน) ล้วนมีบทบาทสำคัญในการดูแลเด็กให้รอดพ้นจากการทารุณกรรมและป้องกันไม่ให้เกิดการทารุณกรรมหรือยับยั้งไม่ให้เกิดการทารุณกรรมดำเนินต่อไป สิ่งสำคัญคือตัวแทนชุมชนต้องสามารถเข้าถึงข้อมูลที่ถูกต้องเหมาะสมและทันเหตุการณ์เกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศเด็ก

การคุ้มครองเด็กให้รอดพ้นจากการทารุณกรรม: คู่มือวิทยากรเพื่อการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับตัวแทนชุมชน ได้ให้แนวทางในการดำเนินการประชุมที่วิทยากรสามารถปฏิบัติตามได้ง่ายพร้อมทั้งนำเสนอเครื่องมือที่วิทยากรสามารถใช้ในการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้แทนชุมชนได้ คู่มือนี้ออกแบบมาเพื่อให้ความรู้และทักษะแก่ผู้เข้าร่วมในการไปปรับใช้ในการคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในชุมชนของเขา และได้เตรียมทุกอย่างที่วิทยากรจำเป็นต้องใช้ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแบบมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบจากผู้เข้าร่วม ทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยอาศัยเทคโนโลยีน้อยที่สุด

Child Safe Tourism

Take action against abuse

รัฐบาลออสเตรเลียเป็นผู้ริเริ่มโครงการเสาหลักป้องกันเด็กปฐมวัย เพื่อคุ้มครองเด็กจากการทารุณกรรมทางเพศในธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (พ.ศ. 2554-2557) โครงการนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างศุนย์นิมิตและสำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office on Drugs and Crime) โดยการนำเสนอแนวทางดำเนินการดำเนินงานแนวคูชานาน ซึ่งเน้นทั้งงานด้านการป้องกันและการคุ้มครองเด็กในขณะเดียวกัน